மூ.—மன்னும் துயர்கடிந்த வள்ளலை,—மற்றன்றியும்
தன்னுருவ மாருமறியாமல் தானங்கோர், ௧0௭
மன்னுங் குறளுருவில் மாணியாய்,—மாவலிதன்
பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து, போர்வேந்தர் ௧0௮
மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி,
என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண், ௧0௯
மன்னா தருகென்றுவாய் திறப்ப,—

அந்.—மன்னும்துயர், கடிந்தவள்ளலை, மற்றன்றியும், தன்உருவம், ஆரும்அறியாமல், (ரு) தான், அங்கு, ஓர் குறள் உருவில் மன்னும், மாணியாய், மாவலிதன் பொன்இயலும் வேள்விக்கண்புக்கு, (௧0) இருந்து, போர்வேந்தர் மன்னை, மனம்கொள்ள, வஞ்சித்து, நெஞ்சஉருக்கி, (௧ரு) மன்னா, என்னுடையபாதத்தால், யான்அளப்ப, மூஅடிமண், தருகஎன்று, (உ0) வாய்திறப்ப,

அர்.—சிரகாலிகமான துக்கத்தைப், போக்கடித்த உதாரனாய்; அதற்குமேல், தன்ஸ்வரூபத்தை, ஒருவருமறியாமற்படி, (ரு) தான், அவ்வவஸ்த்தையில், ஒருவாமநவேஷத்தில்பொருந்திய, ப்ரஹ்மசாரியாய், மஹாபலியினுடைய, ஶ்லாக்யமான குணங்களையுடைய யாகத்தில் ப்ரவேசித்து, (௧0) ஸ்த்திரமாயிருந்து, ரணசூரரான ராஜாக்களுக்கு நிர்வாஹகனான மஹாபலியினுடைய, மநஸ்ஸை (சுக்ராதிகள்) அபஹரிக்க, (அவர்களை) வஞ்சித்து, (மஹாபலியின்) மநஸ்ஸைஉருகச்செய்து, (௧ரு) ஓ! ராஜனே! என்காலினால், நான் அளக்க, மூன்றடியளவுள்ள பூமியைக், கொடுவென்று, (உ0) சொல்ல,

ங்களும். (மன்னும் துயர்) யாவதாத்மபாவியான தாரித்ர்யம். (ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு மகப்பட.

(மற்றன்றியும்) ப்ரதாபத்துக் கெதிர்த்தட்டான தாழ்வுகள் பேசுகிறது. (தன்னுருவ மாருமறியாமல்) பெரியபிராட்டியாரும் நித்யஸூரிகளும். (மன்னுங்குறளுரு) வைத்தகண் வாங்கவொண்ணாதவழகு. (பொன்னியலும் வேள்விக்கண்) மஹாபலியைப்போலே நாமும் யாகம்பண்ணினோமாகில் தானே வருமிறே என்றுகருத்து. (போர்வேந்தர்மன்னை) மஹாராஜனை. (மனங்கொள்ள வஞ்சித்து) சுக்ரபகவானுள்ளிட்டார். (என்னுடையபாதத்தால் யானளப்ப)

அந.—"மனங்கொள்ள" சுக்ராதிகள் அவன் மநஸ்ஸைத் தங்கள் வசமாகக்கொள்ள, அத்தையும் வஞ்சித்தென்றபடி. நெஞ்சுருக்கின ப்ரகாரத்தை பதங்களை யந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய பாதத்தால்) இத்யாதி.

மூ.— மற்றவனும்

என்னால் தரப்பட்ட தென்றலுமே, அத்தணைக்கண்
மின்னார் மணிமுடிபோய் விண்தடவ,—மேலெடுத்த
பொன்னார் கனைகழற்கா லேழுலகும் போய்க்கிடந்து, அங்
கொன்றுவசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி,
மன்னிவ் வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்துத், ௧௧௩

அந்.—மற்று அவனும், என்னால்தரப்பட்டது என்றலும், அத்தணைக் கண், மின், மணிஆர்முடி போய், (௯) விண்தடவ, மேல்எடுத்த, பொன் ஆர், கனைகழல்கால், போய், (௧௦) எழ்உலகும்கடந்து, அங்கு, ஒன்றுஅசுரர் துளங்கச்செலநீட்டி, மாவலியை வஞ்சித்து, மன்னுஇஅகலிடத்தை, (௧௫)

அர்.—அதற்குமேல் அவனும், என்னால் கொடுக்கப்பட்டது என்று சொல்ல, அந்தக்ஷணத்தில், ப்ரகாசிக்கிற, மணிகள்நிறைந்த கிரீடம்போய், (௯) ஆகாசத்தைவ்யாபிக்க, மேலேயெடுக்கப்பட்ட, பொன்னினால்நிறைந்து, சப்திக்கிறவீரக்கழல்களையுடைய திருவடிகள், சென்று, (௧௦) ஸப்தலோகங்களையும் வ்யாபித்து, அவ்வவஸ்த்தையில், பொருந்தாத (சத்ருக்களான) (ராமு கிப்ரப்ருதி) அஸுரர்கள் பயப்பட்டுச் செல்லும்படி (அத்திருவடிகளை) நீட்டி, மஹாபலியை வஞ்சனைசெய்து, ஸ்த்திரமான இந்தபூமியைத், (௧௫)

என்றுதுடங்கி "ராஜாவே!" என்ன, திரியப்பார்க்க, "மூவடி" என்ன, "என்னன்புது?" என்ன, "மண்" என்ன, "ஆர்காலாலே?" என்ன, "என்காலாலே" என்ன, "பெரியதொருகாலாலே கொண்டாலோ?" என்ன, "என்னபேக்ஷயன்றோ நீ செய்யக்கடவது" என்ன, பேசாதிருந்தான், இவன்பேச்சுக் கேட்கைக்காக; இவனும் "ஈண்டென தாராய்" என்றுவாய்விட, அவ்வாய்விட்டத்தைக்கண்டு மஹாபலியும் இட்டுமாறினாற்போலே வேறொருவனானபடியாலே "மற்றவனும்" என்கிறது. (என்னால் தரப்பட்டதென்றலுமே) (௧) "దత్తమస్యాభయం మయా - தத்தமஸ்யாபயம்மயா" என்றபெருமாளைப்போலே. (அத்தணைக்கண்) அந்த க்ஷணத்திலே. (பொன்னார்கனைகழல்) ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாய் ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பின்னை ஒன்றுவேண்டாதபடி சப்தியாநின்றுள்ள வீரக்கழலையுடைய திருவடிகள். (ஒன்றுவசுரர்) உகவாதநமுசிப்ரப்ருதிகள். (மன்னிவ்வகலிடம்) அவனுக்கடிபட்டிருக்கை. (தன்னுலகமாக்குவித்த)

---

(௧) ராமா - யுத்த-௧௮.

மூ.—தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானை,—தாமரைமேல்
மின்னிடையாள் நாயகனை விண்ணகருள் பொன்மலையைப்,
பொன்னிமணி கொழிக்கும் பூங் குடந்தைப் போர்விடையைத்,
தென்னன் குறுங்குடியுள் செம்பவளக் குன்றினை, ககசு
மன்னிய தண்சேறை வள்ளலை,—

அந்.—தன்உலகமாக்குவித்த,தாளானை, தாமரைமேல், மின்இடையாள் நாயகனை, விண்ணகருள், பொன்மலையை, (ரு) பொன்னி, மணிகொழிக்கும், பூகுடந்தை, போர்விடையை, தென்நன், (கo) குறுங்குடியுள், செம்பவளக் குன்றினை, தண்சேறை, மன்னிய, வள்ளலை, (கரு)

அர்.—தன்லோகமாக்கிக்கொண்ட திருவடிகளையுடையனாய், தாமரஸபுஷ்பத்தின்மேல்வஸிக்கிற, மின்போலஸூக்ஷ்மமான இடையையுடைய பிராட்டிக்குவல்லபனாய், திருவிண்ணகரில், பொன்மலைபோலஸுந்தரனாய் கம்பீரனாயெழுந்தருளியிருக்கிறவனாய், (ரு) திருக்காவேரி, ரத்நங்களைக்குவிக்கிற, அழகிய திருக்குடந்தையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, ரணவீரனாய், தென்தேசத்தில் அழகிய, (கo) திருக்குறுங்குடியுள், சிவந்த பவளமலைபோலிருக்கிறவனாய், குளிர்ந்த திருச்சேறையில், பொருந்தியிருக்கிற, உதாரனாய்; (கரு)

ஆஶ்ரிதரோடு தன்னோடு வாசியில்லாமையாலே, இந்த்ரனுக்கென்றொழிகிறது. (தாளானை) தாளென்று திருவடிகள்.

தான் குணவானாக பாவித்து நின்ற விடங்களிலே, "'இவன் குணவான்' என்று அறியாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று சாற்றுகிறேன். (தாமரைமேலித்யாதி) இதுக்கெல்லா மடியான பிராட்டியோடே திருவிண்ணகரிலே அவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் திருமேனியிலே நிழலிட நிற்கிறவனை. (பொன்னி) அவதாரங்களைப்பண்ணி ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநம்பண்ணி இளைப்பாறச் சாய்ந்தவனை. (தென்நன்) வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதவழகு. (மன்னிய) ப்ரதிகூலர்நடுவே, ஆஶ்ரிதர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிற ஔதார்யம்.

அந.—மேல், திருப்பதிகளுக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (தான் குணவானாக) இத்யாதி. (இதுக்கெல்லாம்) ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் அநாஶ்ரித நிரஸநம் இதுக்கெல்லாம் ஹேது அவளென்றபடி.

மூ.— மாமலர்மேல்

அன்னம் துயிலுமணி நீர்வயலாலி, ககரு
என்னுடைய வின்னமுதை யெவ்வுள் பெருமலையைக்,
கன்னிமதிள்சூழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை, ககசு
மின்னையிருசுடரைவெள் ளறையுள் கல்லறைமேல்
பொன்னை, மரதகத்தைப்புட்குழி யெம்போரேற்றை, ககஎ

அந்.—மாமலர்மேல், அன்னம்துயிலும், அணிநீர், வயலாலி, என்னுடைய இன்அமுதை, (கு) எவ்வுள் பெருமலையை, கன்னி, மதிள்சூழ், கணமங்கை, கற்பகத்தை, (கo) மின்னை, இருசுடரை, வெள்ளறையுள், கல்அறைமேல் பொன்னை, மரதகத்தை, (கக) புள்குழி எம்போர்ஏற்றை,

அர்.—ஶ்லாக்யமான தாமரைப்பூக்களின்மேல், ஹம்ஸங்கள் கண்வளருகிற, அழகிய நீரையுடைய, திருவாலியிலெழுந்தருளியிருக்கிற, என்னுடைய பரமபோக்யனாய், (கு) திருவெவ்வுளில், பெரிய மலைபோலெழுந்தருளியிருக்கிறவனாய், அபூர்வமான மதிளாலேசூழப்பட்ட, திருக்கண்ணமங்கையில், கல்பவ்ருக்ஷம்போலெழுந்தருளியிருக்கிற பரமோதாரனாய், (கo) மின்னுகின்ற பிராட்டியோடுகூடினவனாய், இரண்டு தேஜோரூபிகளான ஸுதர்சநபாஞ்சஜந்யங்களோடு கூடினவனாய், திருவெள்ளறையினுள்ளே, ரத்நமயமான திருக்கோயிலிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஶ்லாக்யமானவனாய், பச்சைவண்ணனாய் (ஶ்ரமஹரனாய்,) (கக) திருப்புட்குழியிலெழுந்தருளியிருக்கிற என்னுடைய ஸ்வாமியான போர்வேந்தனாய்,

---

(மாமலர்மேல்) ஊடல் துடக்கமானவை கிட்டாமல். (அன்னம் துயிலும்) போகத்துக்கேற்றவற்றையிட்டு உறங்கும் படுக்கையிறே. (என்னுடைய) இரண்டு தலைவாரமும் தம்மது. (எவ்வுள்) அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாமை. (கன்னிமதிள்சூழ் - கற்பகம்) என்று காவலிட்டு நின்றார்.

(மின்னையிருசுடரை) இவற்றின் தன்மையையுடையவனை. (வெள்ளறை) சிரிய வஸ்துவென்று சேர்க்கிறார். (புட்குழி) ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாமை. (மன்னுமரங்கம்) (க) "அற்ற

அநு.—"என்னுடைய" குடிவாரம் நிலவாரம் ஆக இரண்டு தலைவாரமும் தம்மதென்றபடி.

(க) திருச்சந்த - இஉ.

மூ.—மன்னுமரங்கத் தெம்மாமணியை,—வல்லவாழ்
பின்னைமணாளனைப் பேரில்பிறப்பிலியைத், ககஅ
தொன்னீர் கடல்கிடந்த தோளாமணிச்சுடரை,
என்மனத்து மாலை யிடவெந்தையீசனை, ககசு
மன்னுங் கடல்மல்லை மாயவனை,— வானவர்தம்
சென்னிமணிச் சுடரைத் தண்கால்திறல் வலியைத், கஉ0

அந்.—அரங்கத்துமன்னும், எம்மாமணியை, வல்லவாழ், பின்னைமணாளனை, பேரில், (ரு) பிறப்பிலியை, தொல்நீர்கடல் கிடந்த, தோளா மணி,சுடரை, என்மனத்துமாலை, (க0) இடவெந்தைஈசனை, கடல்மல்லைமன்னும், மாயவனை, வானவர்தம்சென்னி, சுடர்மணியை, (கரு) தண்கால், திறல்வலியை,

அர்.—திருவரங்கத்தில் நித்ய வாஸம்பண்ணுகிறவனும், எமக்குப் பெரிய மணிபோல் ஶ்லாக்யனுமாயிருக்கிறவனாய், திருவல்லவாழிலெழுந்தருளியிருக்கிற, நீளாநாயகனாய், திருப்பேரிலெழுந்தருளியிருக்கிற, (ரு) (கர்மாதீந) ஜந்மாஹிதனாய், பழைய (அகாதமான) ஜலத்தையுடைய (திருப்பாற்) கடலில் சயநித்திருக்கிறவனும், துளையாதமணிபோல், உஜ்வலனுமானவனாய், என்மநஸ்ஸில் வ்யாமோஹத்தையுடையவனாய், (க0) திருவிடவெந்தையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, ப்ரபுவாய், திருக்கடல்மல்லையில் பொருந்தியிருக்கிற ஆஶ்சர்யபூதனாய், நித்யஸூரிகளுடைய திருமுடிக்கு, உஜ்வலமான மணியானவனாய், (கரு) திருத்தண்காலிலெழுந்தருளியிருக்கிற அதிபலிஷ்டனாய்,

---

பற்றர்" என்றும் (க) "நல்லார்கள்வாழும்" என்றும். (மன்னுமரங்கம்) கண்டார் விடாத தேசம்.

(வல்லவாழ் பின்னை) நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்த செவ்வித்தோற்றநிற்கை. (பேரில்) இதுக்கு முன்பு பிறவாதே பின்பு பிறக்கவிருக்கிறவனை. (தொல்நீர்) அவதாரத்துக்கு நாற்றங்கால். (தோளாமணிச்சுடரை) துளைப்படாத மணியினொளி தானானவனை. (என் மனத்துமாலை) என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என் ஹ்ருதயத்தில் நிற்கிறவனை. (இடவெந்தையீசனை) ஸர்வேஶ்வரத்வம் நிழலிட்டுநிற்கிறவனை. (மன்னும் கடல் மல்லை) ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தரையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

(வானவர்தம் §(சென்னிமணிச்சுடரை)). *அயர்வறுமமரர்கள் ஶிரோபூஷணம். (தண்கால்§(திறல்வலியை))எல்லாரையும் ஜயிக்கும்

(க) நாய்ச்சி-திரு-கக-ரு. § ருண்டலிதம் ஸ்வாசித்கம்.

மூ.—தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை முத்தினை,
அன்னத்தை மீனையரியை யருமறையை, ௧௨௧
முன்னிவ் வுலகுண்ட மூர்த்தியைக்,—கோவலூர்
மன்னுமிடைகழியெம்மாயவனைப், பேயலறப் ௧௨௨
பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை,—அள்ளல்வாய்

அந்.—தன்னை, பிறர் அறியா, தத்துவத்தை, முத்தினை, அன்னத்தை, (௫) மீனை, அரியை, அருமறையை, இவ்வுலகு முன் உண்ட மூர்த்தியை, கோவலூர் இடைகழி மன்னும் எம்மாயவனை, (௧௦) பேய்அலற, பின்னும், முலைஉண்டபிள்ளையை, அள்ளல்வாய்,

அர்.—தன்னை, அயலார் (சத்ருக்கள்) அறியாத, ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், முத்துப்போல் ஶ்ரமஹரனாய், ஹம்ஸமாயவதரித்தவனாய், (௫) மத்ஸ்யாவதார மெடுத்தவனாய், ஹயக்ரீவரூபியாய், துர்லபமான (அர்த்தத்தையுடைய) வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், இந்தப்பூமியை முற்காலத்தில் அமுதுசெய்த ஸ்வாமியாய், திருக்கோவலூரில் இடைகழியில் நித்யவாஸம் செய்கிற எங்களாஶ்சர்யபூதனாய், (௧௦) பிசாசமான பூதனை இரைச்சலிட அதற்கு மேல், (அதின்) முலையை யமுதுசெய்த பாலனாய், சேற்றில்,

---

கும் மிடுக்கையுடையவனை. (தன்னை §(ப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை)) ஸௌலப்யத்தாலே தாழநிற்க, சிசுபாலாதிகள் அறியாதேயையும்படியாயிருக்கை. (முத்தினை) ஶ்ரமஹரனாயிருக்கிறவனை. (அன்னத்தை மீனை §(யரியை)) ஸர்வ வித்யைகளுக்கும் உபதேஷ்டாவாயிருக்கிறவனை. (அருமறையை) அந்த வித்யைகள் தானாயிருக்கை. (முன்னி § (வ்வுலகுண்ட மூர்த்தியை)) முற்கோலி, இருந்ததே குடியாகத் தன் வயிற்றிலே வைத்து நோக்குமவனை.

(கோவலூர் § (மன்னுமிடைகழி யெம்மாயவனை) (ஆஶ்ரிதரடிச்சுவடும்விடாதே நிற்கிறவனை. (பேயலற § (ப்பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை)) யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்துதிபோலே பேயினுடைய கத்துகையையும் ஸ்துதியாகக்கொண்டு முலையுண்டமௌக்த்யத்தையுடையவனை. (அள்ளல்வாய்§(அன்னமிரைதேர்)) கலங்கின

அந.—"அரியை" ஹயக்ரீவரை.

---

§ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

மூ.—அன்னமிலர தேரழுந்தா ரெழுஞ்சுடரைத், ௧௨௩
தென்தில்லைச் சித்திரகூடத் தென்செல்வனே,—
மின்னிமழை தவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனே, ௧௨௪
மன்னனே மாலிருஞ்சோலை மணாளனைக்,
கொன்னவிலுமா ழிப்படையானைக்,—கோட்டியூ ௧௨௫
ர்ன்னவுருவிலரியைத்,

அந்.—அன்னம். இரைதேர், அழுந்தூர், எழும்சுடரை, தென்தில்லை சித்திரகூடத்து, என்செல்வனே, (௫) மழை, மின்னி, தவழும், வேங்கடத்து எம்வித்தகனே, மன்னனே, (௧௦) மாலிருஞ்சோலை மணாளனே, கொல்நவிலும், ஆழிபடையானை, கோட்டியூர், அன்ன உருவில் அரியை,

அர்.—ஹம்ஸங்கள் ஆஹாரத்தைத் தேடுகிற, திருவழுந்தூரில், வளராநின்ற தேஜோரூபியாய், தென்திக்கில் தில்லைஸ்த்தாநத்திலுள்ள சித்ரகூடத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற, என்னுடைய ஸம்பத்தாய், (௫)மேகமானது, மின்னி, ஸஞ்சரிக்கிற, திருவேங்கடத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற எங்கள் உபகாரகனாய், (ஜகத்துக்கு)ஸ்வாமியாய்க் கொண்டு,(௧௦)திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற(என்)வல்லபனாய்,(சத்ருக்களைக்)கொல்லுமென்று ப்ரஸித்தமான,திருவாழியாகிற ஆயுதத்தையுடையவனாய், திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளி யிருக்கிற, அப்படிப்பட்ட திருமேனியையுடைய நரஸிம்ஹமாய், (௧௫)

நீரிலிழியாத அன்னமுங்கூட இழியும்படிக்கீடான நல்ல சேறு. (அழுந்தூர்§(எழுஞ்சுடரை)) ஆஶ்ரிதர்கைதொடனை வென்னேயுங் கண்டுகந்திருக்கிறவனே. (தென்தில்லை) அங்குத்தையழகனே.

(மின்னி §(மழைதவழும்வேங்கடத்தெம் வித்தகனே)) மேகமானது மின்னுகிற கைவிளக்கைக்கொண்டு குச்சிவழியேபுக்குத் திருவாராதநம்பண்ணவிருக்கிற ஆஶ்சர்யபூதனே. (மன்னனே § (இத்யாதி)) நாட்டுக்கு ராஜா தமக்கு மணாளன். (கொன்னவிலும் § (ஆழிப் படையானே)) நமுசிப்ரப்ருதிகளை “வாய் வாய்” என்னப்பண்ணும் திருவாழியையுடையவனே. (கோட்டியூர் § (அன்னவுருவிலரியை)) (௧) * முரியும்வெண்டிரைபாடினவர்க்கு நிலமன்றியே யிரு

அந.—“மழைதவழும்” (குச்சிவழி) திறவுகோல்வழி,

---

§ குண்டலிதம் ப்ராசீநகோசங்களிலில்லை. (௧) திருமொழி ௮ - ௫-௪.

மூ.— திருமெய்யத்
தின்னமுத வெள்ளத்தை யிந்தளூரந்தணனை, ௧௨௬
மன்னுமதிட் கச்சி வேளுக்கையாளரியை,
மன்னியபாடகத் தெம்மைந்தனை,—வெஃகாவி ௧௨௭
லுன்னிய யோகத் துறக்கத்தை, ஊரகத்துள்
அன்னவனையட்ட புயகரத்தெம்மானேற்றை, ௧௨௮
என்னைமனங்கவர்ந்தவீசனை,—

அந்.—திருமெய்யத்து, இன் அமுதவெள்ளத்தை, இந்தளூர் அந்தணனை, மன்னு மதிள்கச்சி, வேளுக்கை ஆளரியை, (௫) பாடகத்து மன்னிய, எம்மைந்தனை, வெஃகாவில், உன்னிய யோகத்து உறக்கத்தை, ஊரகத்துள் அன்னவனை, (௫) அட்டபுயகரத்து, எம்மான் ஏற்றை, என்னை மனம் கவர்ந்தஈசனை,

அர்.—திருமெய்யத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, இனிய அம்ருதப்ரவாஹம்போலதிபோக்யனாய், திருவிந்தளூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற பரிசுத்தனாய், ஸ்த்திரமான மதிளாலே சூழப்பட்ட காஞ்சீநகரத்தில், வேளுக்கையென்னும் திவ்யதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய், (௫) திருப்பாடகத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற,எங்கள் யுவாவாய்,திருவெஃகாவில்,த்யாநத்தோடுகூடின யோகநித்ரையையுடையவனாய், திருவூரகத்திலுள்ள அப்படிப்பட்டவனாய், (௧௦) அட்டபுயகரமென்னும் திவ்யதேசத்திலுள்ள, என் ஸ்வாமியான ஶ்ரேஷ்ட்டனாய், என்மநஸ்ஸையபஹரித்த ஸமர்த்தனாய்,

---

க்கிறவனை. (திருமெய்யத்து §(இன்னமுதவெள்ளத்தை)) நினைக்கவிடாய் கெடும்படியிருக்கிறவனை. (இந்தளூர் § (அந்தணனை)) அந்தணனை - ஆந்ருசம்ஸ்யமுடையவனை. (மன்னும் மதிள்) வீரம் தோற்றாதே அழகே தோற்றி பயப்பட்டு மதிளிடவேண்டும்படி நிற்கிறவனை. (மன்னிய பாடகத் தெம்மைந்தனை) அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணினபடி தோற்ற விருக்கிறவனை.

(வெஃகாவில் உன்னிய யோகத்துறக்கத்தை) ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்காயிருக்கிறவனை. அதாவது - திருமழிசைப்பிரான் "கிட" என்னக் கிடந்துநிற்கிறபடி. (ஊரகத்துள் §(அன்னவனை)) தமக்குங்கூட மேல்நோக்கி முடியப் பார்க்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனை. §(அட்டபுயகரத்தெம்மானேற்றை) ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தன்னையழியமாறுமவனை. (என்னை § (மனங்கவர்ந்த வீசனை)) ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி பூர்ணனாயிருக்கிறவனை.

---

§ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

மூ.— வானவர்தம்

முன்னவனை மூழிக் களத்து விளக்கினை, ௧௨௯
அன்னவனை யாதனூ ராண்டளக்கு மையனை,
நென்னலையின்றினை நாளையை,—நீர்மலைமேல் ௧௩௦
மன்னுமறை நான்கு மானானைப், புல்லாணித்
தென்னன் தமிழை வட மொழியை, நாங்கூரில் ௧௩௧
மன்னுமணி மாடக்கோயில் மணாளனை,

அந்.—வானவர்தம் முன்னவனை, மூழிக்களத்து விளக்கினை, ஆதனூர் அன்னவனை, ஆண்டு அளக்கும் ஐயனை, நென்னலை, (ரு) இன்றினை, நாளையை, நீர்மலைமேல், மன்னும், நான்குமறையும் ஆனானை, புல்லாணி, (௧௦) தென்னன் தமிழை, வடமொழியை, நாங்கூரில், மணிமாடக்கோயில் மன்னும், மணாளனை, (௧ரு)

அர்.—நித்யஸூரிகளுக்கு முன்னேயிருக்கிறவனாய், திருமூழிக்களத்தில் தீபம்போல் உஜ்வலனானவனாய், ஆதனூரில் அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, வர்ஷத்தோடு கூடியகாலங்களைப் பரிச்சேதிக்கும் ஸ்வாமியாய், பூதகால நிர்வாஹகனாய், (ரு) வர்த்தமாநகாலநிர்வாஹகனாய், பவிஷ்யத்காலநிர்வாஹகனாய், திருநீர்மலையின்மேல் பொருந்ினவனாய்க்கொண்டு, சதுர்வேதங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யனானவனாய், திருப்புல்லாணி விஷயமாய், (௧௦) தென்தேசத்திலுள்ள அகஸ்த்யருடையதான த்[illegible]விட பாஷாரூபமான திருமொழிகளினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய், ஸம்[illegible]தமான வேதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாத்யனாய், திருநாங்கூரில், திருமணிமா[illegible]கோயிலென்னும் திவ்யதேசத்தில் அமைந்திருக்கிற, வல்லபனாய், (௧௦)

(வானவர்தம் முன்னவனை) நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனை. § (மூழிக்களத்து விளக்கினை) உஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. (அன்னவனை யாதனூராண்டளக்கு மையனை) காலத்ரயத்தையும் பரிச்சேதிக்குமவனை. (நென்னலையித்யாதி) பரிச்சேதித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

(நீர்மலை § (மேல் மன்னுமறை நான்குமானானை)) வேதத்தாலேயறியப்படுமவனை. (புல்லாணித் தென்னன்தமிழை) (௧) "காவார் மடல்பெண்ணை" (௨) "தன்னை நைவிக்கிலேன்" என்கிற திருமொழிகள் தானேயாயிருக்கிறவனை. (வடமொழியை) ஸ்ரீ ராமாயணாதிகள். (நாங்கூரில் § (மன்னுமணிமாடக் கோயில் மணாளனை))

---

§ குண்டலித ப்ரதீகபாகம் க்வாசித்கம்.
(௧) திருமொழி - கூ-ச. (௨) திருமொழி கூ-ரு

மூ.—நன்னீர்தலைச்சங்கநாண்மதியை,—நான்வணங்கும் ௧௩௨
கண்ணனைக்கண்ண புரத்தானைத், தென்னறையூர்
மன்னுமணி மாடக்கோயில் மணாளனைக், ௧௩௩
கன்னவில் தோள் காளையைக் கண்டாங்குக் கைதொழுது,
என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான், ௧௩௪

அந்.—நல்நீர், தலைச்சங்கம், நாள்மதியை, நான்வணங்கும் கண்ணனை, கண்ணபுரத்தானை, (௯) தென்நறையூர், மணிமன்னுமாடம், கோயில் மணாளனை, கல்நவில்தோள் காளையை, கண்டு, (௧௦) ஆங்கு, கைதொழுது, என்னிலைமையெல்லாம், அறிவித்தால், எம்பெருமான், (௧௧)

அர்.—நல்லஜலத்தினால்சூழப்பட்ட,தலைச்சங்கநாட்டிலுள்ள, அபிநவசந்த்ரன்போன்ற ஸுந்தரனாய், நான் ஆஶ்ரயிக்கும்படியான க்ருஷ்ணனாய், திருக்கண்ணபுரத்தானாய், (௯) தென்திக்கிலுள்ள திருநறையூரில், ரத்நங்கள் இழைத்த மண்டபங்களையுடைய, கோயிலிலிருக்கும் வல்லபனாய், கல்லென்று ப்ரஸித்தமான (த்ருடமான) தோள்களையுடைய யுவாவாயுள்ளவனைக், கண்டு, (௧௦) அவ்விடங்களில், அஞ்சலிபண்ணி, என்ஸ்த்திதியையெல்லாம் தெரிவித்தால், என் ஸ்வாமியானவன், (௧௧)

என்னை மறுமுட்டுபெறாதபடி பண்ணினவனை. (நன்னீர்) தர்ஶநீயமாயிருக்கிறவனை.

(நான்வணங்குங் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை) (௧) "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேனொருவர்க்குரியேனோ?" என்னும்படியாயிருக்கிறவனை. (தென்னறையூர்) மடலெடுக்கப்பண்ணினவனை. ஆணைசெல்லாத தேசம்.

(கன்னவில்தோள்) பூண்கட்டின. கண்டன்றிவிடேன். (தொழுது) அவனைக்கெடுத்தபடி. ராஜமஹிஷி உஞ்சவ்ருத்திபண்ணுமோபாதி இவனுக்கஞ்சலியும், (௧) "ஓதிநாமம் குளித்துச்சி தன்னாலொளிமாமலர்ப்பாத நாளும்பணிவோம்". (என்னிலைமை) மடலிலே

அந.—(தென்னறையூர்)(ஆணைசெல்லாத) நாய்ச்சியாராணை யொழியத் தன்னாணை செல்லாத தேசமென்கை.

தொழுகை அவனுக்கவத்யமென்ற விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓதிநாமம்) இத்யாதி.

---

(௧) திருமொழி-௮-௯-௩. (௨) திருமொழி-௯-௩-௯.

மூ.—தன்னருளுமாகமும் தாரானேல்,—தன்னைநான்
மின்னிடையார் சேரியிலும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்,
தன்னடியார் முன்பும் தரணிமுழுதாளும்,
கொன்னவிலும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும் நாட்டகத்தும்,
தன்னிலைமை யெல்லா மறிவிப்பன்,—

அந்.—தன் அருளும், ஆகமும், தாரானேல், நான், மின்இடையார் சேரியிலும், (௫) வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும், தன் அடியார் முன்பும், தரணி முழுது ஆளும், கொல்நவிலும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும், நாட்டகத்தும், (௧௦) தன்னை, தன் நிலைமை யெல்லாம் அறிவிப்பன்,

அர்.—தன்க்ருபையையும், திருமேனியையும், கொடானாகில், நான், ஸூக்ஷ்மமான இடையையுடைய பெண்களுடைய தெருக்களிலும், (௫) வேதவித்துக்களிருக்குமிடத்திலும், தன்னுடைய பக்தஜநங்கள்முன்பும், பூமியைமுழுதுமாளுகிற, கொலையில் ப்ரஸித்தமான வேலையுடைய ராஜாக்களுடைய ஸமூஹத்திலும், தேசங்களிலும், (௧௦) தன்னையும், என்ஸ்த்திதியையுமெல்லாமறிவிக்கிறேன்,

துணிந்தபடி. (தன்னருள்) தர்மத்துக்குத் தண்ணீர்வார்க்கை. (ஆகம்) நெஞ்சோடு கலந்த வன்று தேஹ தாரகமாமத்தனை.

மெய்போலேபாவித்துப் பொரிபுறந்தடவி யிருக்கிறதன்னை. (நான்) அவையெல்லாம் வெளியிடப்புகுகிற நான். (மின்னிடை) தான் ப்ரணயத்துக்குச் சமைந்து "உங்களிடையல்லதறியேன்" என்றிருக்கிறவிடம்; ரஸிகத்வம் விலை செல்லுகிற விடமென்றுமாம். (வேதியர்கள்) ப்ரமாணகோடிகளாலே தன்னையறிந்து ஸமாராதநமானயாகாதிகள் பண்ணுமிடத்திலும்; ஆந்ருசம்ஸ்யம்விலை செல்லுமிடம். (தன்னடியார் § (முன்பும்)) தன்னைப் † பற்றுசாக நினைத்திருக்கிற ஆஶ்ரிதர் முன்பும்; குணம் விலை செல்லுமிடமென்றுமாம். (தரணியித்யாதி) தன்வீரப்பாடுபேசும் ராஜாக்கள் முன்பும்; ஆபிஜாத்யமும் ஜகத்ரக்ஷணமும் விலைபெறுமிடமென்றுமாம். (நாட்டகத்தும்) நாலைந்திடத்திலே சொல்லிவிடாநின்றேனோ? ஸர்வேஶ்வரனாக பாவிக்கிற இடமெங்கும்; தன்வீரப்பாடுபேசுமிடமெங்கும். (தன்நிலைமை) என்னுடம்பைக்காட்டுகிறேன்.

அந.—"ஆகம்" நெஞ்சோடே கலக்கவேண்டா, மநஸ்ஸுவிட்டாலும் தேஹம் தரிக்கும்படி ஒருகாலணைக்கப்போருமத்தனை யென்றபடி. "நிலைமை" உடம்பைக்காட்டுகை. என்னுடம்பு விவர்ணமாம்படி விட்டிருக்

§ குண்டலிதபாகம் க்வாசித்கம். † (பா) பற்றுக.

மூ— தான்முனநாள்

மின்னிடையாய்ச்சியர்தம் சேரிக்களவின்கண், கஙஎ
துன்னுபடல் திறந்துபுக்குத்,—தயிர்வெண்ணெய்
தன்வயிறார விழுங்கக்,

அந்.—தான், முனநாள், மின் இடை ஆய்ச்சியர்தம்சேரி, களவின்கண், துன்னுபடல், (கு) திறந்துபுக்கு, தயிர்வெண்ணெய், தன்வயிறு ஆரவிழுங்க,

அர்.—தான், முற்காலத்தில், மின்போன்ற இடையையுடைய இடைப்பெண்களுடைய தெருக்களில், களவுவிஷயமாக, நெருங்கவைத்த படலைத், (கு) திறந்து, (உள்ளே) நுழைந்து, தயிரையும் வெண்ணெயையும், தன்வயிறுநிறையும்படி, அமுதுசெய்ய,

---

(தான்முனநாள்) அன்றுதானிடைச் சேரியிலே வெண்ணெய் திருடி உரலோடே கட்டுண்டு விட்டுப்புறப்பட்டதும். (மின்னிடை) நீ களவுகாண்கிறது பெண்களிடைகாணக்கிடாய். (ஆய்ச்சியர் தஞ்சேரி) என்னபட்டணத்தேபுக்கான் ? இடைச்சேரியன்றோ ? என்னமகுடபங்கம் பண்ணினான் ? துன்னுபடலன்றோ ? என்னப்ரதிமை யெடுத்தான் ? வெண்ணெயன்றோ ? என்ன திருப்பணிசெய்தான் ? தன்வயிறு வளர்த்தானத்தனையன்றோ ? (சேரி) ஒழுகு ஒன்பதும். (துன்னு) மேலேபடலிருக்கக் கீழேநுழைந்ததும், களவுகைவந்துமத்தனையன்றி, அவள்கோலிட்டுத் திருகிவைக்கும் யந்த்ரமறியான் ; பல்கால்புக்க வழக்கத்தாலே யறியுமென்கை.

(தன்வயிறார) திருமங்கை யாழ்வாரைப்போலே பரார்த்தமாகக் களவுகாண்கிறதன்று.

அந.—கும் ஸ்வபாவனென்று அவன்நிலைமையை அறிவிக்கிறேனென்றபடி.

“முனநாள்” என்றுதான் ? நேற்றன்றோ திருடி கட்டுண்டது ? நாளுண்டோவென்றபடி. தாம் நாகபட்டணத்திலே பண்ணின வ்யாபாரமெல்லாம் வ்யங்க்யமாக அவன் பக்கலிலென்றிருக்கிறார் “சேரி” (ஒழுகொன்பதும்) பட்டணங்கள்போலே ஒழுகுநீண்டு ஒன்பது வாசலுமாயிருக்கிறதோ ? குச்சுக்களன்றோவென்று வ்யங்க்யம். நுழைந்தானாகில், “திறந்து” என்று சொல்லுவானென்னென்ன (பல்கால் புக்க) இத்யாதி.

மூ.— கொழுங்கயற்கண் கங-அ
மன்னுமடவோர்கள் பற்றியோர் வான்கயிற்றால்,
பின்னுமுரலோடு கட்டுண்டபெற்றிமையும், கஙகூ
அன்னதோர் பூதமா யாயர்விழவின்கண்,
துன்னு சகடத்தால் புக்கபெருஞ் சோற்றை, கசo
முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றியதெற்றெனவும்,
மன்னர்பெருஞ் சவையுள் வாழ் வேந்தர் தூதனாய்த், கசக

அந்.—கொழும்கயல்கண் மன்னுமடவோர்கள் பற்றி, பின்னும், ஓர்வான்கயிற்றால், உரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும், அன்னது ஓர் பூதமாய், (கூ) ஆயர்விழவின்கண், துன்னுசகடத்தால் புக்க, பெரும்சோற்றை, முன் இருந்து, தான் முற்றத்துற்றிய, (சo) தெற்றெனவும், மன்னர்பெரும் சவையுள், வாழ்வேந்தர் தூதனாய்,

அர்.—பருத்த மத்ஸ்யம்போன்ற கண்களையுடையராய் (இவனைப்பிடிக்கையில்)பொருந்தியிருக்கிற பெண்கள் பிடித்துக்கொண்டு, அதற்குமேல்,ஒரு பெரிய (சிறிய) கயிற்றாலேஉரலோடுசேர்த்து, கட்டப்பட்டபெருமையும்,அப்படிப்பட்ட ஒருபூதமாய்க்கொண்டு, (கூ) இடையருடைய உத்ஸவத்தில், நிறைந்த பண்டிகளினால் கொண்டுபோகப்பட்ட, ஸம்ருத்தமான அந்நத்தை, எதிரிலேயிருந்து, தான், எல்லாவற்றையும் உண்ட, (சo) வெட்கமில்லாமையும், ராஜாக்களாகிய துர்யோதநாதிகளுடைய பெரியஸபையில், வாழாநின்ற ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு, தூதனாய்க்கொண்டு, (போன)

(கொழுங்கயல்) எட்டாதே திரிந்தவன் பிடியுண்டப்ரீதி. (வான்கயிறு) எட்டிற்றொருகயிறு. பெற்றிமை-பெருமை. அப்போதே உரலோடேயிருக்கச் செய்தே கண்டேனாகிலோ? என்றுகருத்து.

(அன்னது) அம்மே! "அப்பூச்சி" என்று முகத்தைத் திரியவைக்கிறாள். (முன்னிருந்து) ஒரு திரைவளைத்துக் கொண்டாலென் செய்யும்.(முற்றத்தான்) வயிறுதாரித்தனம். (தெற்றெனவும்) நிர்லஜ்ஜதையும்.

(வாழ்வேந்தர்) நாழியரிசியேற ஜீவித்தார்குத் தூதுபோம்

அரு.—(வயிறுதாரி) பெருவயிற்றனாகையாலே தானே முற்றத்துற்றினான்; எல்லாமமுதுசெய்தானென்றபடி.

மூ.—தன்னை யிகழ்ந்துரைப்பத் தான்முனநாள் சென்றதுவும்,
மன்னு பறைகறங்க மங்கையர்தம் கண்களிப்பக், கசஉ
கொன்னவிலுங் கூத்தனைப் § பெயர்த்துங்குடமாடி,
என்னிவனென்னப் படுகின்றவீடறவும், கசங
தென்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர்குலப்பாவை
மன்னனிராவணன்றன் நற்றங்கை,—வாளெயிற்றுத் கசச

அந்.—தன்னை இகழ்ந்து உரைப்ப, தான், முன்நாள் சென்றதுவும் மன்னுபறை கறங்க, மங்கையர்தம் கண்களிப்ப, (௯) கொல்நவிலும் கூத்தனாய், பெயர்த்தும், குடம்ஆடி, இவன், என், (க௦) என்னப்படுகின்ற, வீடறவும், தென்இலங்கையாட்டி, அரக்கர் குலப்பாவை, மன்னன் இராவணன் தன், (கக) நல்தங்கை, வாள்எயிறு,

அர்.—தன்னை, (துர்யோதனாதிகள்) தாழ்வாகச்சொல்லும்படி, தான், முற்காலத்தில், (தூது) போனதும், (அரையில்) பொருந்தியிருக்கிற வாத்யம் சப்தியாநிற்க, பெண்களுடைய கண்கள் ஆநந்தியாநிற்க, (௯) (அணையாத பெண்களுக்கு) பாதகமான கூத்தையுடையனாய்க் கொண்டு, அதற்குமேல், குடக்கூத்தாடி, இவன், எதுக்காக (ஆடுகிறான்), (க௦) என்று சொல்லப்படுகிற, விடாமுயற்சியும், தென்திக்கிலுள்ள லங்காபுரியை யாளத்தக்கவளாய், ராக்ஷஸகுலத்திற் பிறந்தபெண்ணாய், ராஜாவாகிய ராவணனுடைய, (கக) இனிய தங்கையாய், ஒளியுடையபற்களையும்,

---

வேண்டப்பாடு. (இகழ்ந்துரைப்ப) ஸ்ரீவிதுரரகத்தே உண்டது.

(மன்னுபறை) பறைகொட்டுகைக்கு ஓராளில்லாமே அரையிலேகட்டிக் கொண்டது. (மங்கையர்) இது கொண்டாட வல்லவர்களன்றோ? (கொன்னவிலும்) கண்டார் பிழையாதபடி யிருக்கிறவழகு. (என்னிவனென்ன) என்செய்ய? இவனிப்போது போகானோ என்னும்படி படுகிறபாடு.

(தென்னிலங்கை) அவ்வைஸ்வர்யத்துக் கிட்டுப்பிறந்தவள். (அரக்கர்) அவள் பிறந்தாற்போலே பிறந்தாரில்லை. (நற்றங்கை) ராவணனுக்கு நேரேஉடன் பிறந்தவள். (சுடுசினத்துச் சூர்ப்ப

அரு.—"இகழ்ந்து" (௩) [illegible]-பீஷ்மத்ரோணவதிக்ரம்ய என்றது.

"வீடறவும்" கூத்தினின்றும் மீளாமை.

§ பேர்த்தும் என்றுமோலம். (௩) பார - உத்யோ.

மூ.—துன்னு சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்தி,
பொன்னிறங்கொண்டு புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால், கசரு
தன்னை நயந்தாளைத்தான் முனிந்து மூக்கரிந்து,
மன்னிய திண்ணனவும் வாய்த்த மலைபோலும், கசசு
தன்னிகரொன்றில்லாத தாடகையை,—மாமுனிக்காத்
தென்னுலகமேற்றுவித்த திண்டிறலும், கசஎ

அந்.—துன்னு, சுடு சினத்து, சோர்வு எய்தி, பொன்நிறம்கொண்டு, புலர்ந்து எழுந்த காமத்தால், (ரு) தன்னை, நயந்தாள், சூர்ப்பணகாவை, தான் முனிந்து, மூக்கு அரிந்து, (கo) மன்னிய, திண்ணெனவும், வாய்த்தமலைபோலும், தன்நிகர் ஒன்று இல்லாத தாடகையை, மாமுனிக்கா, (கரு) தென்உலகம், ஏற்றுவித்த, திண்திறலும்,

அர்.—இடைவிடாத, (சத்ருக்களைச்) சுடக்கடவதான கோபத்தையுமுடையளாய், தளர்ந்து, விவர்ணையாய், துவண்டு, வ்ருத்தியடைந்தகாமத்தினால், (ரு) தன்னை, விரும்பினவளான, சூர்ப்பணகையைத், தான் கோபித்து, மூக்கையறுத்த, (கo) பொருந்தியிருக்கிற திண்மையும், செறிந்த மலைபோலேயிருக்கிறவளாய், தனக்கொப்பான ஒன்றை உடைத்தாகாதவளான, தாடகையை, சிறந்த தபஸ்ஸையுடைய விஶ்வாமித்ரனுக்காக, (கரு) யமலோகத்தை, அடைவிப்பித்த, த்ருடமான பராக்ரமமும்,

---

ணகா) அவளை யொப்பாரில்லை, ஸௌந்தர்யத்தால் குறைவற்றவள். (சோர்வெய்தி) அவசையாய். (பொன்னிறங்கொண்டு) உடம்பு வெளுத்து. (புலர்ந்து) துவண்டு. (எழுந்தகாமம்) மிக்க ஸ்நேஹத்தாலே தன்னையாசைப்பட்டவளை. (தான்) வேண்டாவென்பது மன்றிக்கே, மூக்கையறுப்பதே! என்ன வீரமோ!

(மாமுனிக்கா) ஒரு பார்ப்பான் சொன்னனிறே. (தென்னுலகம்) அவளிங்கிருக்கவும் பெற்றாளோ?

அரு.—இப்போது சூர்ப்பணகையைக்கொண்டாடுகிறது "இப்படிப்பட்டவளை விரூபையாக்குவதே" என்று......வெறுக்கைக்காக அவள் ஸ்வரூபகதநமன்று முனிகைவேண்டாவென்கை.

"தென்னுலகம்" (அவளிங்கிருக்கவும்)சூர்ப்பணகையைப்போலிருக்கவும் பெற்றாளோ? யமபுரமன்றோ அடைந்ததென்று தாத்பர்யம்.

மூ.— மற்றிவைதான்
உன்னியுலவா வுலகறியவூர்வன் நான்,
முன்னி முளைத்தெழுந்தோங்கி யொளிபரந்த,
மன்னியபூம் பெண்ணைமடல். ௧௪௮

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அந்.—மற்று இவைதான், உன்னி உலவா, முளைத்து எழுந்து, ஓங்கி ஒளிபரந்த, பூ, (இ)மன்னிய, பெண்ணைமடல். முன்னி, நான், உலகு அறிய ஊர்வன். (௧௦)

அா.—இன்னுமுள்ள இந்தச் சேஷ்டிதங்கள், நினைத்துமுடியாது. (நன்றாக) முளைத்து வ்ருத்தியடைந்து, பெருகி ஒளிமிக்கதாய், அழகியதாய், (இ) நிலைநின்ற, பனைமடலைக்கொண்டு, முற்கோலி, நான், லோகமெல்லாமறியும்படி மடலூரக்கடவேன். (௧௦)

(உலவா) ஆபத்துக்கு நான் தேடிவைத்ததுக்கு ஒருமுடிவில்லை. உலவு - முடிவு; உலவா - முடியாவென்றபடி. (முன்னி) "மடலெடுக்கக் கடவேன்" என்று முற்கோலி. (முளைத்தெழுந்து ஓங்கி)உயர்ந்து ஒளிமிக்கு அழகியதாய் நிலைநின்றவை மடலாயிருக்கிறபடி. பிராட்டிக்கு விஶ்வாமித்ரபகவானைப்போலே இவளுக்கு இம்மடல். பெண்ணையாகிறது - பனை.

பேரியதிருமடல் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—"மற்றிவைதான்" பின்னையுமிப்படிப்பட்டவனுடைய வபதாநங்கள். "உன்னி உலவா" சொல்லிமுடியாது; அநந்தமென்றபடி. (ஆபத்துக்கு) உனக்கு குணஹாநி சொல்லுகைக்கு நான் தேடிவைத்ததுக்கு. நீ வஞ்சித்த வ்யாபாரங்களை நானறிந்ததுக்கு அவதியில்லையென்றபடி. விஶ்வாமித்ரன் பிராட்டிக்குப் பெருமாளை கடிப்பித்தாற்போலே தனக்கும் பனை மடல் கடிப்பிக்குமென்றபடி. மடல் உலகறிய ஊர்வனென்றுக்ரியை.

அரும்பதம் முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான்,
தன்னருளுமாகமும் தாரானேல்,—பின்னைப்போய்
ஒண்டுறைநீர் வேலையுலகறிய வூர்வன்நான்,
வண்டறை பூம் பெண்ணைமடல்.

அர்.—என்நிலைமை எல்லாம், அறிவித்தால், எம்பெருமான், தன் அருளும், ஆகமும், (௫) தாரானேல், பின்னை, நான், போய், வண்டுஅறை, (௧௦) பூ, பெண்ணைமடல், ஒண்துறைநீர்வேலை, உலகுஅறிய, ஊர்வன், (௧௫)

அந்.—என்ஸ்த்திதியை முழுதும், அறிவித்தாலும், என்ஸ்வாமியாகிய ஸர்வேஸ்வரன், தன்க்ருபையையும், திருமேனியையும், (௫) கொடானாகில், அதற்குமேல், நான், சென்று, வண்டுகள் சப்தியாநின்ற, (௧௦) அழகிய பனை மடலைக்கொண்டு, அழகிய துறைகளையும் நீரையுமுடைய கடல்சூழ்ந்த லோகமெல்லாமறியும்படி, மடலூரக்கடவேன். (௧௫)

† மண்ணில்பொடிப்பூசி வண்டிரைக்கும் பூச்சூடி,
பெண்ணைமடல்பிடித்துப் பின்னே,—அண்ணல்
திருநறையூர் நின்றபிரான் தேர்போகும்வீதி,
பொருமறையாய்ச்செல்வம் பொலிந்து.

பெரிய திருமடல் முற்றிற்று.

அந்.—மண்ணில், பொடி, பூசி, வண்டு, இரைக்கும், (௫) பூ, சூடி, பெண்ணைமடல், பிடித்து, பின்னே, (௧௦) அண்ணல், திருநறையூர்நின்ற, பிரான், தேர்போகும்வீதி, பொரும், (௧௫) செல்வம்பொலிந்து, அறையாய்,

அர்.—பூமியிலுள்ள, தூள்களைப், பூசிக்கொண்டு, வண்டுகள், சப்திக்கிற, (௫) பூவை, முடித்துக்கொண்டு, பனைமடலை, தரித்து, அதற்குமேல், (௧௦) ஸ்வாமியாய், திருநறையூரிலெழுந்தருளியிருக்கிற, உபகாரகனுடைய, தேர்நடக்கிறதெருவிலே, நிறையும்படி, (௧௫) ஸம்பத்தை, அடைந்து, கூப்பிடாய்.

---

† இதை அநுஸந்திக்கும் ஸம்ப்ரதாயமில்லை.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருவரங்கத்தமுதனாரருளிச்செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயரருளிச்செய்த

உரையுடன்

தர்க்க தீர்த்தரான

சிங்கப்பெருமாள்கோவில் - மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்,

நாநாதேசாநீத அநேக ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினல்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫௦௦௯-வது ஸம்வத்ஸரமான

விஶ்வாவஸு ஸம்வத்ஸரத்தில்,

சென்னப்பட்டணம்:

பிரஸிடேன்ஸி அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடப்பட்டது.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்.)

இராமாநுச நூற்றந்தாதி.

இந்தக்ரந்தம் நாலாயிரம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றுவது ஆயிரமான இயற்பாவில் பதினோராவது க்ரந்தம். இதை அருளிச்செய்தவர், திருவரங்கத்தமுதனார். இவர் ஆதியில் ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரப்ரவணராய், விசேஷ ஶாஸ்த்ராநபிஜ்ஞராயிருந்து, அநந்தரம், தர்சநப்ரவர்த்தகரான எதிராசர் பேரருளால் முக்குறும்பாம் குழியைக்கடக்கும் கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து, அவர் காட்டக்கண்ட எம்பெருமானார் விஷயமாக, சரமபர்வ நிஷ்ட்டையை அனைவரும் எளிதிலறிந் துஜ்ஜீவிக்கும்படி செந்தமிழில் தொடுத்து இந்த திவ்யப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்தார்.

இதற்கு உரையருளிச்செய்த பெரிய ஜீயர்ப்ரபாவம் இச்சபையி லச்சிடும் ஸ்ரீவசநபூஷண பீடிகையில் காண்க.

இப்படிக்கு
சிங்கப்பெருமாள்கோவில்
மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யர்.

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்

தனிஶ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		3	4	0
பாரதாதி தனிஶ்லோகம்	,, ,,	0	5	0
ராமசரமஶ்லோகம்	,, ,,	0	3	0
துஷ்கரஶ்லோகடிப்பணி	,, ,,	0	5	0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்	,, ,,	1	2	0
முதல் திருவந்தாதி	,, அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1	2	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	12	0
மூன்றும் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	12	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	14	0
திருவிருத்தம்	,, அரும்பதப்ரதிபததாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	12	0
திருவாசிரியம்	,, ,, ,,	0	5	0
பெரிய திருவந்தாதி	,, ,, ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	,, ,, ,,	0	6	0
சிறிய திருமடல் ,,	,, ,, ,,	0	9	0
பெரிய திருமடல்	,, ,, ,,	0	10	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	,, ,,	0	15	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	14	0
ஷண்மததர்சிநி		0	3	0

இப்படிக்கு,

காராலபாடி- ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி - கனைகாரி.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

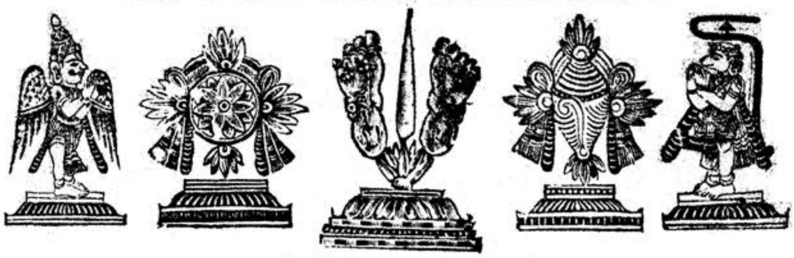
இராமானுச நூற்றந்தாதி பாசுரங்களின்

அட்டவணை.

பாசுரங்கள.	பாசுர ஸங்க்யை.	பாசுரங்கள்.	பாசுர ஸங்க்யை.
அ.		க.	
அங்கயல்	௧௦௮.	கடலளவாய	௫௯.
அடல்கொண்ட... ...	௩௬.	கட்டப்பொருளை ...	௯௩.
அடியை	௫௧.	கண்டவர்	௫௫.
அடையார்	௩௩.	கண்டுகொண்டேன் ...	௮௪.
அற்புதன்	௫௩.	கதிக்கு	௧௪.
ஆ.		கருத்தில்	௭௮.
ஆக்கி	௩௮.	கலிமிக்க	௮௮.
ஆண்டுகள்	௩௧.	கள்ளார்	௨.
ஆயிழையார்	௪௨.	கா.	
ஆரப்பொழில்	௨௦.	காரேய்	௨௫.
ஆறெனக்கு	௬௮.	கார்த்திகையானும் ...	௨௨.
ஆனது	௪௯.	கூ.	
இ.		கூட்டும்விதி	௨௯.
இடங்கொண்ட... ...	௧௨.	கூறும்...	௪௬.
இடுமே...	௯௮.	கை.	
இயலும்	௬.	கைத்தனன்	௭௨.
இருந்தேன்	௬௨.	கையில்	௧௦௪.
இருப்பிடம்	௧௦௬.	கொ.	
இறைஞ்சப்படும் ..	௪௭.	கொழுந்து	௬௧.
இறைவனை	௯.	கொள்ள	௨௭.
இன்பம்தரு	௩௦.	கோ.	
இன்புற்ற	௧௦௭.	கோக்குல	௫௬.
ஈ.		ச.	
ஈந்தனன்	௨௧.	சரணமடைந்த ...	௬௭.
உ.		சா.	
உணர்ந்த	௬௦.	சார்ந்ததென்	௭௧.
உண்ணின்று	௯௫.	சி.	
உதிப்பன	௫௦.	சிந்தையினோடு ...	௬௯.
உறுபெரும்	௧௯.	சீ.	
எ.		சீரிய	௧௧.
எய்தற்கரிய	௧௮.	சீர்கொண்டு	௮௩.
எனக்குற்ற	௫.	சு.	
என்னைப்புவியில் ..	௪.	சுரக்கும்	௪௭.
என்னையும்பார்த்து ...	௭௦.	செ.	
ஓ.		செய்த்தலை	௭௫.
ஓதிய	௩௦.	செய்யும்	௧௩.

பாசுரங்கள்.	பாசுர ஸங்க்யை.	பாசுரங்கள்.	பாசுர ஸங்க்யை.
செழுந்திரை	௧௦௫.	**பா.**	
சே.		பார்த்தான்	௫௨.
சேமநல்	௪௦.	**பி.**	
சொ.		பிடியை	௮௩.
சொல்லார்	௪௪.	**பு.**	
சோ.		புண்ணிய	௩௨.
சோராத	௩௫.	**பூ.**	
சோர்வின்றி	௮௧.	பூமன்னு ...	௧.
ஞா.		**பெ.**	
ஞானம்	௩௩.	பெரியவர் ...	௮௭.
த.		**பே.**	
தவந்தரும்	௩௪.	பேதையர்	௫௮.
தற்சச்சமணரும் ...	௯௯.	பேரியல்	௯.
தன்னையுற்று	௩௭.	பேறொன்று	௪௫.
தா.		**பொ.**	
தாழ்வொன்று	௧௬.	பொய்யை	௭௩.
தி.		பொருந்திய	௯௨.
திக்குற்ற	௨௬.	பொருளும்	௯௩.
தெ.		**போ.**	
தெரிவுற்ற	௮௨.	போந்தது	௧௦௯.
தே		போற்றரும்	௮௩.
தேரார்	௭௪.	**ம.**	
ந.		மண்மிசை	௪௭.
நயவேன்	௯௫.	மயக்கும்	௧௦௧.
நல்லார்	௮௦.	மருள்	௬௩.
நா.		மற்றொரு	௫௭.
நாட்டிய	௫௪.	மன்னிய	௧௦.
நி.		**மு.**	
நிகரின்றி	௪௮.	முனியார்	௧௭.
நிதியை	௨௧.	**மொ.**	
நிலத்தை	௯௪.	மொய்த்த	௨௪.
நிணையார்	௩௦.	மொழியை	௭.
நின்றவன்	௭௬.	**வ.**	
நெ.		வண்மையினாலும் ...	௭௯.
நெஞ்சில்	௨௮.	வருத்தும்	௮.
நை.		வளரும்	௬௬.
நையும்	௧௦௨.	வளர்ந்த	௧௦௯.
ப.		**வா.**	
படிகொண்ட	௯௭.	வாழ்வற்றது	௬௫.
பண்டருமாறன் ...	௬௪.	**வை.**	
பற்று	௮௬.	வைப்பாய	௨௯.

இராமாநுசநூற்றந்தாதி பாசுரங்களின் அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

திருவரங்கத்தமுதனார்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை.—"ப்ராக்தநகர்ம நிவ்ருத்யர்த்தமாக, அபிஜாதரான அமுதனார் திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாகத் தரித்தேன்; ஆகையால் கர்மபலாநுபவம் பண்ணுவிக்கும் யமாதிகளுக்கு என்னோடு என்ன ப்ராப்தியுண்டு" என்கிறது.

வேதப்பிரான் பட்டரருளிச்செய்த தனியன்.

முன்னை வினையகல மூங்கில்குடியமுதன்,
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும்,—என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்கு,
என்னுக் கடவுடையேன் யான்.

வ்யா.—(முன்னைவினையகல) (க) "முன்னருளு மாரியனால்" என்றருளிரே வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயரும்; அப்படியே, அநாதிகாலார்ஜிதகர்மங்கள் அகன்றுபோக. பாவமெல்லாம் அகன்று என்னை விட்டுப்போக. அது எத்தாலே யென்ன, அமுதன்கால் தலைப்பட்டத்தாலேயென்கிறது (மூங்கில்குடியமுதனித்யாதியாலே). மூங்கில் குடியாவது-(உ) "வேயர்தங்கள் குலம்" என்னுமாபோலே இவர்க்கு மூங்கில் குடியாயிற்று. அக்குடியிலே அவதரித்த அமுதனாருடைய. (பொன்னம் கழல்கமலப் போதிரண்டும்) ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அழகியதாயிருக்கிற திருவடித்தாமரைப் பூவிரண்டையும். (என்னுடைய சென்னிக்கணியாகச் சேர்த்தினேன்) அவருடைய சென்னிக்கணி (ங) * இராமாநுசனடிப்பூ, என்னுடைய சென்னிக்கணி இவையாயிற்று. (சென்னிக்கணியாகச் சேர்த்தினேன்) தலைக்கலங்காரமாகச் சேர்த்தேன். (ச) "செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து" என்னுமாபோலே. அங்குப்ரார்த்தனை; இங்குக்ருதார்த்ததை. அத்தால், (தென்புலத்தார்க்கு) யமபுரவாஸிகளான யமகிங்கரர்களுக்கு. (என்னுக் கடவுடையேன்) இனியேதுக்காகக் கர்மபலாநுபவத்துக்குக்கடவேன்? கர்மக்ஷயம் பிறந்தவாறே பலாநுபவமில்லையிறே. ஆகையாலே கர்மபலாநுபவம் பண்ணுவிப்பார்க்குக் கர்த்தவ்யமில்லை. (ரு) *பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து, என்சென்னித்திடரில் பாதவிலச்சினை வைக்கையாலே, (சு) * தென்புலக்கோன்பொறியொற்றிவைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடி யொளித்தார்; அத்தாலே "என்னுக்கடவுடையேன் யான்" என்கிறது (எ) "என்பெய்வினை தென்புலத்தில் பொறித்த அப்புத்தகச் சும்மை பொறுக்கியபின்" என்னக்கடவதிறே. (யான்) பொன்னங்கழற்கமலப் போதிரண்டும் என்னுடைய சென்னிக்கணியாகச்சேர்த்தயானென்றபடி. (என்னுக்கடவுடையேன்) "என்னுக்கு" என்கிறகுகரம் கடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறது. (கடவுடையேன்) எதுக்காக ப்ராப்தியுடையே' னென்றபடி. அம்ருதத்துக்கும் விஷத்துக்கும் சேர்த்தியில்லாதாப்போலே, திருவர

(க) (உ) பெரியா-திரு-இ-ச-கo. (ங) கoஇ.
(ச) திருவாய்-உ-கூ-க. (ரு) பெரியா-திரு-இ-உ-அ.
(சு) பெரியா-திரு-இ-உ-உ, (எ) ஙச,

ங்கத்தமுதனார் திருவடிகளில் ஸம்பந்த முடையார்க்கும் தென்புலக் கோனடியார்க்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? (௧) "அரங்கமாநகருளானே - நின்னமங்கற்றஆவலிப் புடைமைகண்டாய் - நமன்தமர்தலைகள்மீதே—நாவலிட் டுழிதருகின்றோம்" என்றும், (௨) "அரங்கமென்றழைப்பராகில் பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம். புல்லெழுந்தொழியுமன்றே" என்றும், (௩) "నచజ్ఞానస్యసఙ్కోచం నచై వయమగోచరమ్ । తస్మాద్రఙ్గంమహాపుణ్యం కోన సేవేత బుద్ధిమాన్-நசஜ்ஞாநஸ்யஸங்கோசம் நசைவயமகோசரம் | தஸ்மாத்ரங்கம் மஹாபுண்யம் கோநஸேவேத புத்திமாந்" என்றும், (௪) "నఖలుభాగవతాయమవిషయంగచ్ఛన్తి-நகலுபாகவதா யமவிஷயம் கச்சந்தி" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

நயந்தரு பேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்,
சயந்தரு கீர்த்திஇராமாநுசமுனிதாளிணைமேல்,
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமு தோங்குமன்பால்
இயம்பும் கலித்துறையந்தாதியோத விசைநெஞ்சமே.

அவ.—(நயந்தரு பேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று) ப்ராப்யாபாஸங்களை ஹேயமென்று புத்திபண்ணி தம்திருவடிகளை யாச்ரயித்தவர்கள் விஷயமாக ஸம்ஸாரஜயத்தைப் பண்ணித்தருமத்தாலே வந்த யசஸ்ஸையுடைய எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே உத்துங்க குணத்தையுடைய திருவரங்கத் தமுதனார் தம்முடைய நிரவதிகபக்தியினாலே பணிக்கும் நூற்றந்தாதியை ஓத ஸம்மதியென்று மநஸ்ஸை அர்த்திக்கிறதாயிருக்கிறது.

வ்யா.—(நயம்தருபேரின்பமெல்லாம்) விஷயங்களாலேவரும் நிரவதிகஸுகங்களையெல்லாம். (நயம்) விஷயம். (௫) "நாணுமைநள்ளேன்நயம்" என்கிறவிடத்துக்கு விஷயங்களை யென்றிறே வ்யாக்யாநம்பண்ணியருளிற்று. அஜ்ஞரபிப்ராயத்தாலே, சிற்றின்பத்தைப் பேரின்பமென்கிறது. (பழுதென்று) அவற்றை ஹேயமென்று விசாரித்துவிட்டு. (நண்ணினர்பால்) ஆச்ரயித்தவர்கள் விஷயத்திலே.

(௧) திருமாலை-௧. (௨) திருமாலை-௧௩. (௩)
(௪) (௫) ௧ - திரு ௩௩.

(சயம்தரு கீர்த்தியிராமாநுசன்) அவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஜயத்தைப்பண்ணித் தருகிற எம்பெருமானார். இப்படி ஆபாஸஸுகங்களைவிட்டு ஆஶ்ரயித்தவர்கள்-ஆழ்வானும் அமுதனருமாயிற்று. (௧) "రామానుజార్యవిషయీకృతమ్-ராமாநுஜார்யவிஷயீக்ருதம்" (௨) "அக்காதல்ளற்றழுந்தி மாயுமென்னாவியை வந்தெடுத்தான்" என்றார்களிறே. (௩) "కామాదిదోషహరమాత్మపదాశ్రితానాం రామానుజం యతిపతిమ్-காமாதிதோஷஹர மாத்ம பதாஶ்ரிதாநாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம்" (௪) మదనకదనైర్నక్లిశ్యన్తే యతీశ్వరసంశ్రయాః-மதநகதனைர்நக்லிஶ்யந்தேயதீஶ்வரஸம்ஶ்ரயாঃ" என்னக்கடவதிறே. இதுவாயிற்று சயந்தருகிறது. (௫) "சயப்புகழார்" என்னுமாபோலே. (இராமாநுசமுனி தாளிணைமேல்) இப்படி ஆஶ்ரிதஜநஜயப்ரதரான ராமாநுஜமுனி சரணத்வய விஷயங்களிலே வாசிககைங்கர்யமாகச்செய்த ப்ரபந்தத்தையப்யஸிக்கஸம்மதியென்றுஸௌமநஸ்யமுண்டாம்படி மநஸ்ஸையர்த்திக்கிறது. (௬) "இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்" (௭) "இராமாநுசன் தன்னிணையடி" (௮) "இராமாநுசனடிப்பூமன்னவே" என்றிறே ஆதிமத்யாவஸாநம், அங்க்ரித்வய விஷயமாயிருப்பதாயிற்று இப்ப்ரபந்தந்தான்.

அன்றிக்கே "நயந்தரு பேரின்பமெல்லாம் பழுதின்றி நண்ணி நம்பால் சயந்தருகீர்த்தியிராமாநுசமுனி" என்று - இத்தனியன் அருளிச்செய்தவர். அபிப்ராயமாகவுமாம். அதாவது-(நயந்தருபேரின்ப மெல்லாம் பழுதின்றிநண்ணி நம்பால்)-நன்மையைப்பண்ணுமதானநிரதிசயஸுகங்களெல்லாம். (பழுதின்றி) ஸங்கோசமின்றிக்கே. (நண்ணிநம்பால்) (௯) "தந்தைநல்தாய்தாரம் தனயர்பெருஞ்செல்வம் என்றனக்குநீயே எதிராசா" என்கிறபடியே ஸர்வஸுகங்களும் அவரேயென்று ஆஶ்ரயித்த நம்முடைய விஷயமாக என்று இங்ஙனேயும் யோஜிக்கவுமாம். மேல் பூர்வவத்.

அன்றிக்கே, (நயம்தரு பேரின்பமெல்லாம் பழுது என்று) ததிதரங்களை த்ருணவத் கரித்து. (நண்ணி) நாராயணனை நண்ணின

---

(௧) வரத-ஸ்த. (௨) ௪௨. (௩) யதிராஜவி-௧.
(௪) (௫) திருவாய்-௩-௧-௧௧. (௬) ௧.
(௭) ௫௦ (௮) ௪௦௫. (௯) ஆர்த்தி. ௩.

வருமாய் என்று எம்பெருமானார்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். (நன்பால்) நல்லஸ்வபாவத்தாலே; பரஸம்ருத்தியே பேறான ஸ்வபாவத்தாலே. (சயம்தரு கீர்த்தி யிராமாநுசன்) தான் நயந்தருபேரின்பமெல்லாம் பழுதின்றி நண்ணினமாத்ர மன்றிக்கே தம்மையாஶ்ரயித்தவர்களும் (க) "நரகத்தை நகுநெஞ்சே". என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை வெல்லவல்லராம்படிபண்ணி அத்தாலே வந்த யசஸ்ஸையுடையவர் என்றாகவுமாம். (உ) "తృణీకృతవిరిఞ్చాదినిరఙ్కుశ విభూతయః। రామానుజపదామ్భోజసమాశ్రయణశాలినః– த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி நிரங்குசவிபூதய:। ராமாநுஜபதாம்போஜ ஸமாஶ்ரயணசாலிந:" என்னக்கடவதிறே.

சொல்லின்தொகைகொண்டுனதடிப்போதுக்குத்தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்பரேத்து முன்னாமமெல்லாம், என்றன் நாவினுள்ளே
அல்லும் பகலுமமரும்படி நல்கு, அறுசமய
வெல்லும்பரம விராமாநுச விதென்விண்ணப்பமே.

அவ.—(சொல்லின் தொகைகொண்டு) இது அமுதனார் அருளிச்செய்ததாதல்; அவர் அபிப்ராயத்தாலே அபிநிவேசமுடைய ஆஸ்திக ரருளிச்செய்ததாதலா யிருக்கும்.

வ்யா.—(சொல்லின்தொகைகொண்டு) "இவ்வளவாகச் சொல்லக்கடவோம்" என்று ஸங்க்யா நிர்த்தேசம்பண்ணி. அன்றிக்கே, சப்தஸமூஹங்களைக்கொண்டு என்னவுமாம். (உனதடிப்போதுக்கு) தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகட்கு. (தொண்டுசெய்யும்) வாசிக கைங்கர்யமாக(௩)* இருங்கவிகளைப்புனையும். (நல்லன்பர்)(௪) "நல்லார்பரவும்" என்கிறபடியே அநந்யப்ரயோஜநபக்தியுக்தர். (ஏத்தும் உன்னாமமெல்லாம்) அந்தபக்தி பாரவஶ்யத்தாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்தேவரீருடைய திருநாமமெல்லாம். (என்றன்நாவினுள்ளே) அந்தத்திருநாமங்களைய நுஸந்திக்க வேணுமென்றிருக்கிற என்றன்நாவினுள்ளே. (அல்லும்பகலும் அமரும்படிநல்கு)(௫) "நள்ளிருளளவும் பகலும் நானழைப்பன்" என்னும்படி திவாராத்ரவிபாகமறப் பொருந்தி யிருக்கும்படி உபகரித்தருளவேணும். (அறுசமயம் வெல்லும்

(க) திருவாய்-௧௦-௬-௫. (உ) ஆழ்வான்முக்தகம்.
(௩) ௧௦. (௪) (௫) திருமொழி-௧-௧-௫.

దాసః-மகாரஸ்துதயோர்தாஸ:" (க) "అక్షరః-அக்ரத:" இத்யாதியாலே அக்ஈரஉகாரமகாரார்த்தங்கள் சப்தார்த்தஸ்வாரஸ்யங்களோடே கூடியிறே யிருக்கிறது. இவரும் இராமாநுசனிறே. (உ) "ఓమిత్యాత్మానం యుంజీత-ஓமித்யாத்மாநம்யுஞ்ஜீத" என்று சப்தஸ்வாரஸ்யத்தால் சேதநப்ரதாநத்வமுண்டிறே ப்ரணவத்துக்கு; அதிறேநுண்பொருளாவது. "இராமாநுசன்" என்றிறேபாட்டுத்தோறும் பதஸ்த்தமாயிருப்பது. உவ்வானவரிறேஉடையவர். தன்நாமத்திலும்ததீயநாமமிறே அவன்றனக்கு மிஷ்டமாயிருப்பது. இனித்தான் (ங) "తత్సవితుర్వరేణ్యం. தத்ஸவிதுர்வரேண்யம்" என்று ஆதித்யமண்டலாந்தர்வர்த்தியான நாராயணனையிறே அங்குப்ரதிபாதிக்கிறது. (ச) "య ఏషోన్తరాదిత్యే హిరణ్మయః పురుషో దృశ్యతే- யஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய:புருஷோத்ருஶ்யதே" (ரு) "స యశ్చాయం పురుషే। యశ్చాసావాదిత్యే। స ఏకః-ஸயஶ்சாயம்புருஷே।யஶ்சாஸாவாதித்யே।ஸஏக:" என்கிறபடியே (சு) * அவைதன்னொடும் வந்திருப்பிடம் மாயனிராமாநுசன்மனமிறே. அத்தாலே சிவந்தாயிற்று இவர்வடிவிருப்பது. இவரும் (எ) * ராமாநுஜதிவாகரரிறே. (அ) * கடலளவாய-சுடரொளியாலே (அ) * அவ்விருளைத்துரந்தது. இப்படியாயிற்று ஸாவித்ரியென்னும்நுண்பொருளைப்பாடித்தந்தது. ஸகலவேதஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தின் தாத்பர்யமிறே ததீயசேஷத்வம். (கூ) "கின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று-நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை".

நுண்பொருளைப்பாடித் தந்தப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது (கலிதந்தசெஞ்சொல் இத்யாதியாலே). கலிதருகையாவது-மிடுக்கைத்தருகை; அன்றிக்கே ஆரவாரமாதல், அபூர்வமாதல். இப்படி (கலியைத்தந்த) சப்தசக்தியைத்தந்த. (செஞ்சொல்) செவ்வியசொல். (கO) "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்னக்கடவதிறே. (கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான்) கலித்துறையென்கிற பாவிலேயாயிற்று பாடித்தந்தது. (செஞ்சொல்கலித்துறை) ஶ்ராவ்யமான கலித்துறையிலேயா

(க) ராமா. ஆர. கக-க. (உ) தை-நா-ருக. (ங) காயத்ரீ.
(ச) சாந்தோ. க-சு-சு. (ரு) தைத்திரி. ப்ருகு-கO-ச.
(சு) கOங. (எ) ஆழ்வான்முக். (அ) ருகூ.
(கூ) திருமொழி-அ-கO-ங. (கO) திருவாய்-கO-சு-கக.

யிற்று அந்தாதிபாடித்தந்தது. அந்தாதிபாட்டு அடியெடுத்து ஸூல பமாயிறேயிருப்பது. (பாடித்தந்தான்) அநுபவபரீவாஹமாகப்பாடிப் பின்புள்ளார்க்கு முபகரித்தார். (புனிதன்) பரிசுத்தன்; பாடித்தந்த சுத்தி; அசுத்தரையுஞ் சுத்தராக்கவல்லசுத்தி; * (க) போற்றும் புநிதனைப்போற்றுமவரிறே. (திருவரங்கத் தமுதாகிய புண்ணியனே) திருவரங்கத் தமுதனாராகிறதார்மிகன். (உ) "இராமாநுசன் மிக்க புண்ணியன்" என்னுமாபோலே மிக்கபுண்ணியனடியாகவந்த புண்ணியம். [திருவரங்கத் தமுதாகிய புண்ணியன் எம்பெருமானார்திரு நாமத்தால் - கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான் - இனியென்குறை நமக்கு] என்று க்ரியை. (க) "అష్టోత్తరసహస్రంవై శతమష్ట సమాహితః। లక్ష్మణస్యమనుర్జప్యః ముముక్షుభిరతన్ద్రితైః-அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம்வாசதமஷ்டஸமாஹித꞉ । லக்ஷ்மணஸ்யமநுர்ஜப்ய꞉ முமுக்ஷுபிரதந்த்ரிதை꞉" என்றும், (ச) "యోజపేల్లక్ష్మణమనుం నిత్యమేకాన్తసంస్థితః।ముచ్యతేసర్వపాపేభ్యో విష్ణులోకం సగచ్ఛతి- யோஜபேல் லக்ஷ்மணமநும் நித்யமேகாந்தஸம்ஸ்தித꞉। முச்யதேஸர்வபாபேப்ய꞉ விஷ்ணுலோகம் ஸகச்சதி" என்றுமிறே அகஸ்த்யஸம்ஹிதையில் ப்ரமாண ப்ராசஸ்த்யமிருப்பது; இவரும் லக்ஷ்மணமுனியென்று சொல்லப்படும் ராமாநுஜனிறே.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி தனியன் வ்யாக்யாநம்
முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(க) ருக. (உ) கக. (ங) (ச)

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

திருவரங்கத் தமுதனாரருளிச்செய்த இராமாநுசநூற்றந்தாதி.

பெரியஜீய ரருளிச்செய்த உரையி னவதாரிகை.

ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தினுடைய தாத்பர்யமாய், பகவதாகஸ்மிக க்ருபாலப்தபரிசுத்தஜ்ஞாநரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்த ஸாரார்த்தமாய்,பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வாருடைய பரிபூர்ணகடாக்ஷபாத்ரபூதரான ஶ்ரீமதுரகவிகளுடைய உக்த்யநுஷ்ட்டாநங்களாலே ப்ரகடிதமாய், ஆழ்வார்தம்மாலே நாதமுனிகளுக்கருளிச் செய்யப்பட்டதாய், அவர்திருவடிகளை யாஶ்ரயித்த யோக்யவிஷயங்களுக் குபதேசித்தருள அவர்கள் தாங்களுமப்படியே உபதேசிக்கையாலே உபதேசபரம்பராப்ராப்தமாய், அகில சேதநர்க்கும் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த யாதாத்ம்யரூபேண அவஶ்யாபேக்ஷிதமாய், பரமரஹஸ்யமாயிருந்துள்ள சரமபர்வநிஷ்ட்டா ப்ரகாரத்தை, எம்பெருமானர், கேவலக்ருபையாலே தம்மை ஆழ்வான் திருவடிகளிலேயாஶ்ரயிப்பித்துத்தந்முகேந உபதேசித்தருளக் கேட்டு, அவ்வர்த்தங்களையதாதர்சநம்பண்ணி, அநவரதம் எம்பெருமானர் திருவடிகளை ஸேவித்துக்கொண்டு போராநின்றுள்ள பிள்ளையமுதனர், அவருடைய திவ்யகுணங்களைத் தம்முடைய ப்ரேமத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பேசியநுபவிக்கவேண்டும்படியான தசை தமக்கு விளைகையாலும் இவ்வர்த்தஜ்ஞாநம் சேதநர்க்கு ஸுஸங்க்ரஹமாம்படி பண்ணவேணுமென்கிற தம்முடைய பரமக்ருபையாலும், தாம் எம்பெருமானருடைய திவ்யகுணங்களை ப்ரேமாநுகுணமாகப் பேசுகிறபாசுரங்களாலே தத்ப்ரபாவத்தை எல்லார்க்கும் ப்ரகா

சிப்பியாநின்றுகொண்டு முன்பு ஆழ்வார் திருவடிகளுக்கு அநந்யார்ஹரான ஸ்ரீமதுரகவிகள் ஸ்வநிஷ்ட்டாகதநரூபேணவும் பரோபதேசரூபேணவும், உஜ்ஜீவநார்த்தத்தை லோகத்துக்குவெளியிட்டருளினாற்போலே, தாமும் ஸ்வநிஷ்ட்டாகதந ரூபத்தாலும் பரோபதேசத்தாலும், அவரைப்போலே ஸங்க்ரஹேண பத்துப்பாட்டாகவன்றிக்கே பரக்கக்கொண்டு, ஆசார்யாபிமாநநிஷ்ட்டர்க்கு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களை யெல்லாம் இப்ப்ரபந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார்.

"எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ப்ரேமமுண்டையவர்களுக்கு ஸாவித்ரிபோலே இது நித்யா நுஸந்தேய விஷயமாகவேணும்" என்றுயிற்று பாட்டுத்தோறும் திருநாமத்தைவைத்து நூற்றெட்டுப்பாட்டாக வருளிச்செய்தது; ஆகையால் இத்தை ப்ரபந்நஸாவித்ரி யென்றுயிற்று நம்முதலிக ளருளிச்செய்தது.

பூமன்னு மாது பொருந்திய மார்பன், புகழ்மலிந்த
பாமன்னு மாற னடிபணிந் துய்ந்தவன், பல்கலையோர்
தாம்மன்ன வந்த விராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்
நாம்மன்னிவாழ, நெஞ்சே சொல்லுவோ மவன்நாமங்களே.

முதற்பாட்டு. தம்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து "எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை நாம்பொருந்தி வாழும்படியாக அவருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவோம் வா" என்கிறார்.

(க) "பத்மேஸ்திதாம்—பத்மேஸ்த்திதாம்" என்கிறபடியே தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார், இந்த போக்யதையைக் கண்ட பின்பு அத்தையுபேக்ஷித்து(உ)"இறையும் அகல்கில்லேன்" என்று நித்யவாஸம் பண்ணும் திருமார்வை யுடையவனுடைய கல்யாணகுணங்களால் ஸம்ருத்தமாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியிலே, (ங) "கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதும்" என்னும்படி திருவுள்ளத்தில் ஊற்றத்தையுடையரான ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்தவராய், அநேக சாஸ்த்ரங்களையதிகரித்திருக்கச் செய்தேயும் தத்வஹித புருஷார்த்த நிர்ணயம் பண்ணவறியாதே ஒன்றிலுமொரு நிலையற்றிருக்கு மவர்கள், அவற்றினுடைய யாதாத்ம்யவேதநத்தாலே ஸுப்ரதிஷ்ட்டிதராம்படியாக

(க) ஶ்ரீஸூ.
(உ) திருவாய். சு - க0 - க0.
(ங) திருவாய். அ - க0 - இ.

வந்தவதரித்த எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமலரகளை, "இதுவே ப்ராப்யம்" என்றறிந்த நாம் பொருந்தி வாழும்படியாக, நெஞ்சே! அவருடைய திருநாமங்களைப் பேசுவோம்.

"தாம் மன்ன" என்றது - தாங்களே வந்தாஶ்ரயிக்கும்படி யென்றுமாம். "நாம்" என்றது - அநாதிகாலம் இதரவிஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்ட நா மென்னவுமாம். மன்னுதல் - பொருத்தமும், நிலைப்பாடும். க

கள்ளார் பொழில் தென்னரங்கன்; கமலப்பதங்கள்நெஞ்சில்
கொள்ளாமனிசரை நீங்கி, குறையல் பிரானடிக்கீழ்
விள்ளாதவன்ப னிராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லா
துள்ளாதென்னெஞ்சு, ஒன்றறியேன் எனக்குற்றபேரியல்வே.

இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய நெஞ்சானது எம்பெருமானாருடைய சீலகுணமொழிய வேறொன்றை நினையாதபடியாயிற்று; இது எனக்கு ஸித்தித்த பெருவிரகொன்றுமறிகிறிலேன் என்கிறார்.

மதுமிக்க பொழிலை யுடைத்தாய் தர்சநீயமாயிருந்துள்ள கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே அத்தேச ஸம்பந்தத்தையிட்டுத் தம்மைநிரூபிக்கலாம்படி யிருக்கிற பெரிய பெருமாளுடைய, விகாஸாதிகளால் தாமரைபோலே போக்யமான திருவடிகளைத் தங்கள் மநஸ்ஸிலே ஒருகாலும் வையாதே, சாஸ்த்ரவஶ்யமான ஜந்மத்திலே பிறந்துவைத்து நிர்ப்பாக்யராயிருக்கு மவர்களை விட்டகன்று, திருக்குறையலூரைத் திருவவதாரஸ்த்தலமாகவுடையராய், திவ்யப்ரபந்த நிர்மாணமுகத்தாலே லோகோபகாரகரான திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவடிகளின்கீழ்விண்டு நீங்காத ஸ்நேஹத்தையுடையராயிருந்துள்ள எம்பெருமானாருடைய நிரவதிகமான சீலகுணத்தையொழிய, என்னுடைய நெஞ்சானது வேறொன்றையும் சிந்திக்கிறதில்லை; இது எனக்கு ஸித்தித்த பெரியவிரகு ஒன்றுமறிகிலேன்.

விள்ளுதல் - நீங்குதல். இயல்வு - விரகு. உ

பேரியல் நெஞ்சே யடிபணிந்தே னுன்னைப், பேய்ப்பிறவிப்
பூரியரோடுள்ள சுற்றம் புலத்திப், பொருவருஞ்சீ
ராரியன் செம்மை யிராமாநுசமுனிக்கன்பு செய்யும்
சீரிய பேறுடையார், அடிக்கீழென்னைச் சேர்த்ததற்கே.

மூன்றாம்பாட்டு. ப்ராக்ருதரோட்டை ஸம்பந்தத்தை நீக்கி எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்த முடையவர்கள் திருவடிக

ளிலே என்னைச் சேர்த்த உபகாரத்துக்கு நெஞ்சே! உன்னை வணங்கி னேன் என்கிறார்.

பெரிய ஸ்வபாவத்தையுடைய மநஸ்ஸே! ஹேயஜந்மாக்களாய் அஹங்காராதி தோஷ தூஷிதரானவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தத்தை நீக்கி, உபமாநரஹிதமான குணங்களையுடையராய், ஸமதிகத ஸமஸ்த சாஸ்த்ரராய், ஆஶ்ரிதருடைய கௌடில்யம் பார்த்துக் கை விடாதே அவர்களுக் கீடாகத் தம்மை யமைத்துப் பரிமாறும் ஆர்ஜவ குணயுக்தரான எம்பெருமானார் விஷயத்திலே ப்ரேமத்தைப் பண்ணுகையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தை யுடையவர்களுடைய திருவடிகளின்கீழே என்னைச் சேர்த்த இந்த மஹோபகாரத்துக்கு உன்னை வணங்கினேன்.

பேய்ப்பிறவி - தீதானபிறவி. பூரியர் - பொல்லாதவர்கள். பூரி - பொல்லாங்கு. புலத்தல் - நீக்கல். ரு.

என்னைப் புவியி லொருபொருளாக்கி, மருள்சுரந்த
முன்னைப்பழவினை வேரறுத்து, ஊழிமுதல்வனையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் பரன்பாதமுமென்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான், எனக்கேதும் சிதைவில்லையே.

நாலாம்பாட்டு. இப்படி இவர் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடினவாறே, "இன்னமும் துர்வாஸனையாலே இந்நெஞ்சுதான் நழுவகிற்குமாகில் உம்முடைய நிஷ்டைக்கு ஹாநிவாராதோ?" என்ன; எம்பெருமானார்தாமே நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருஹாநியும் வாராது என்கிறார்.

காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனையே ஸர்வரும் விவேகித்தநுஸந்திக்கும்படி ஶ்ரீபாஷ்யமுகேந வருளிச்செய்த ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான எம்பெருமானார், அவஸ்துவானவென்னை லோகத்திலே ஒரு வஸ்துவாம்படிபண்ணி, அவித்யா ஸம்வர்த்திதமாய், அநாதியாகையாலே மிகவும் பழைய தாய்ப்போருகிற கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கித் தம்முடைய திருவடிகளையும் என்தலையிலே தரிக்கும்படி வைத்தருளினார்; ஆன பின்பு, எனக்கு ஒரு ஹாநியுமில்லை.

அன்றிக்கே, "பரன்பாதமும் என் சென்னித்தரிக்க வைத்தான்" என்று "பரன்" என்கிற வித்தை மேலேகூட்டி, ஸர்வஸ்மாத்

பரனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளையும் என் சென்னியிலே தரிக்கவைத்தானென்னவுமாம். "பரன்பாதமென்றன் சென்னித் தரிக்கவைத்தான்" என்று பாடமுமாம்.
பன்னுதல் - ஆராய்தல். சிதைவு - அழிவு. ௪

எனக்குற்ற செல்வ மிராமாநுசனென்று, இசையகில்லா
மனக்குற்ற மாந்தர் பழிக்கில்புகழ், அவன்மன்னியசீர்
தனக்குற்றவன்ப ரவன்திருநாமங்கள் சாற்றுமென்பா
இனக்குற்றங் காணகில்லார், பத்திமேய்ந்த இயல்விதென்றே.

அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி எம்பெருமானாருடைய விஷயீகாரதார்ட்யத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம், "அவர் திருநாமங்களைச் சொல்லுவோமென்று முன்பு உபக்ரமித்தபடியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதாக உத்யோகித்தவர், அதில் நிரவத்யமாகச் செய்கை அரிதாகையாலே லாக்ஷணிகர் நிந்திப்பார்களேயென்று நிவ்ருத்யுந்முகராய், மீளவும் தாமே சித்தஸமாதாநம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

எனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்து எம்பெருமானாரென்று§(எத்த) இசையாத மநோதோஷத்தையுடைய மநுஷ்யர் நிந்தித்தார்களாகில், அது ஸ்துதியாமித்தனை. அவருடைய நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களுக்குத்தகுதியான ப்ரேமத்தையுடையவர்கள் "பக்தியோடே கூடின ப்ரவ்ருத்தியையுடையது" என்று அவருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லாநின்றுள்ள என்னுடைய சந்த (ఛన్ద) ஸ்ஸமூஹத்தினுடைய குற்றத்தைக் காணமாட்டார்கள்.

இயல்வு ப்ரவ்ருத்தி. இயல்விதென்றது - இயல்வையுடையதென்றபடி. "பத்திமேய்ந்த வியலிது" என்று பாடமானபோது, இது பக்தியோடேகூடிய சொல்லென்று கொண்டு குற்றம் காணகில்லாரென்கை.

பா - சந்தஸ்ஸு. இனம் - ஸமூஹம். தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்று இனத்தின் வகையான கலித்துறையாகையாலே பாவினமென்கிறாராகவுமாம். ௫

இயலும் பொருளுமிசையத் தொடுத்து, ஈன்கவிகளன்பால்
மயல்கொண்டு வாழ்த்து மிராமாநுசனை, மதியின்மையால்
பயிலும் கவிகளில் பத்தியில்லாத வென்பாவிநெஞ்சால்
முயல்கின்றனன், அவன்றன்பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே.

---

§ குண்டலிதம்க்வாசித்கம். ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஆறும்பாட்டு. "பத்தியேய்ந்த வியல்விதென்று என்பாவினக் குற்றம் காணகில்லார்" என்றுரிழ், அந்தபக்திதான் தமக்குண்டோ வென்று பார்த்தவிடத்தில், அதுவும் விஷயாநுகுண்மாகத் தமக்கில்லாமையாலே ஸ்தோத்ரோத்யுக்தரான தம்மை கர்ஹிக்கிறார்.

சப்தமும் அர்த்தமும் பொருந்தத் தொடுத்து விலக்ஷணரான கவிகள் ப்ரேமத்தாலே அறிவழிந்து ஏத்தாநின்றுள்ள எம்பெருமானை ப்ரதிபாதகத்வேந செறிந்திருப்பதான கவிகளில் பக்தியின்றிக்கேயிருக்கிற என்னுடைய பாபிஷ்ட்டமான மநஸ்ஸாலே அவருடைய நிரவதிக கீர்த்தியைப் பேசுவதாக அறிவுகேட்டாலே உத்ஸாஹியாநின்றேன்; இப்படி துஸ்ஸாஹப்ரவ்ருத்தியிலே இழிந்த மூர்க்கனான நான் இனி எத்தைச்செய்யேனென்று கருத்து.

"பாவிநெஞ்சால் அவன்றன் பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திட" என்றது - இப்படி யிருந்துள்ள மநஸ்ஸோடே கூடிக்கொண்டு அவருடைய கீர்த்தியைப் பேசுவதாக வென்கை. பயிலுதல்-செறிதல். முயல்தல் - உத்ஸாஹித்தல். சு

மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான், வஞ்சமுக்குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நங் கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியபின்,
பழியைக் கடத்து மிராமாநுசன்புகழ்பாடியல்லா
வழியைக் கடத்தல், எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே.

ஏழாம்பாட்டு. இப்படி தம்முடைய அயோக்யதையைப்பார்த்து "நமக்கிது துஸ்ஸாஹம்" என்று மீள நினைத்தவர், "ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுண்டானபின்பு எனக்கு அசக்யாம்சமொன்றுமில்லை" என்று ஸ்தோத்ரத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

பேச்சுக்கு நிலமல்லாத பெரியபுகழையுடையராய், ஆத்மாபஹாரத்தை விளைப்பதாய்த் தனித்தனியே ப்ரபலமாய்க்கொண்டு மூலையடியே நடத்துவதான அபிஜாத வித்யா வ்ருத்தங்களாகிற படுகுழியைக் கடந்திருப்பாராய், நமக்கு நாதரான கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தபின்பு, பழிபோலே அவஶ்யமநுபோக்தவ்யமான பாபகர்மங்களில் மக்நராகாதபடி நிஸ்தரிப்பிக்கும் எமபெருமானருடைய திவ்யகுணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு பாடி ஸ்வரூபாநுரூபமல்லாத மார்க்கங்களைத் தப்புகையாலே எனக்கு இனியொன்றும் அருமையில்லை.

"குழியைக்கடத்தும்" என்றுபாடமானபோது, தம்முடைய அபிமாநாந்தர்ப்பூதரையும் இப்படிகுழியில்விழாமல் கடத்துமவரென்கை. "எங்கூரத்தாழ்வான்" என்றும் பாடஞ்சொல்லுவர்கள். எ

வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற, எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின்
குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையும் கூட்டி, ஒன்றத்
திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கைத் தன்திருவுள்ளத்தே
யிருத்தும்பரமன், இராமாநுச னெம்மிறையவனே.

எட்டாம்பாட்டு. [க] முதலிலே "எம்பெருமானார் திருநாமங்களைச்சொல்லுவோம் வா"என்று தம்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்து; [உ] அநந்தரம், தம்முடைய திருவுள்ளம் எம்பெருமானாருடைய சிலகுணமொழிய மற்றொன்றறியாதிருக்கிறபடியைப் பேசி; [ங] அநந்தரம், தம்முடைய திருவுள்ளம் தமக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து அதின்காலிலே விழுந்து;[ச]அநந்தரம், தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுடைய அஸ்தைர்யத்தைச்சொல்லி, "இன்னமுமுமக்கிது நிலைநின்றவாறென்?" என்றவர்களைக்குறித்து, "எம்பெருமானார் தம்முடைய விஷயீகாரதார்ட்யத்தைத் தர்சிப்பித்தாராகையாலே நமக்கொரு ஹாநியுமில்லை" என்று; [ரு] அநந்தரம், தத்விஷய ஸ்தோத்ரப்ரவ்ருத்தரானவர், லாக்ஷணிகர் நிந்திக்கில் செய்வதென்னென்று நிவ்ருத்யுந்முகராய், மீளவும் தாம் "எம்பெருமானாரளவில் ப்ராப்யபுத்தியில்லாதார் நிந்தித்தார்களாகில் ஸ்துதியாமித்தனை,தத்விஷயப்ரேமயுக்தர்"இவனுடையப்ரேமக்ருதமன்றோ?" என்று இதில் தோஷதர்சகம் பண்ணமாட்டார்கள்" என்று ப்ரவ்ருத்யுந்முகராய்; [சு] அநந்தரம், அந்த ப்ரேமந்தன்னை நிரூபித்தவிடத்தில் அதுவும் தமக்கு விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலே தமக்கு ஸ்தோத்ராதிகார மில்லாமையைச் சொல்லி க்ஷேபித்து; [எ] அநந்தரம், ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்த பலத்தை யநுஸந்தித்து "இது உண்டான பின்பு நமக்கசக்யாம்சமொன்று மில்லை" என்று ஸமாஹிதராய் நின்றார்கீழ்; இனி மேலெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்.

பொய்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தத்தைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடைய எம்பெருமானார் எங்களுக்கு நாதரென்கிறார்.

(௧) "భీషాస్మాద్వాతః పవతే। భీషోదేతి సూర్యః-பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:" இத்யாதிப்படியே பகவதாஜ்ஞாநுஸாரிகளாயிருக்கிற வஸ்துக்களிலே ஸ்வதந்த்ர புத்தியைப் பண்ணுவித்து, அவ்விஷயமான பாதகத்வ ப்ரதிபத்தியாலே சேதநரை வருந்தப்பண்ணுமதாய்; ப்ரத்யக்கான ஆத்மாவும் ததந்தராத்மாவான ஈஸ்வரனும் போலன்றிக்கே சக்ஷுர்விஷயமாய்க் கொண்டு புறம்பேதோற்றுகிற விபூதியை விஷயீகரித்திருக்கும் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கும்படியாக ப்ரபந்நகுலோத்தேஶ்யராய் பரமோபகாரகரான பொய்கையார், வேதாந்தத்தினுடைய அர்த்தத்தையும் நடைவிளங்கு தமிழானசொல்லையும் கூட்டித் தன்னிலேசேரும்படி ஸம்பந்திப்பித்துத் திருவிடைகழியிலே ஸர்வேஶ்வரன்வந்து நெருக்கினபோது (௨) "வையந்தகளியா" என்றுதொடங்கி ப்ரகாசிப்பித்த திருவிளக்கைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிரதிசயப்ரபாவரான எம்பெருமானார் எங்களுக்குநாதர். அ

இறைவனைக்காணு மிதயத்திருள்கெட, ஞானமென்னும்
நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடி தாள்கள், நெஞ்சத்
துறையவைத்தாளு மிராமாநுசன் புகழோதும்நல்லோர்
மறையினைக்காத்து, இந்தமண்ணகத்தே மன்னவைப்பவரே.

ஒன்பதாம்பாட்டு. பூதத்தாழ்வார் திருவடிகளைத்தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்தநுபவிக்குமெம்பெருமானார் திவ்யகுணங்களைச்சொல்லுமவர்கள், வேதத்தை ரக்ஷித்து லோகத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பிக்குமவர்களென்கிறார்.

வ௬த்தசேஷியானவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு உபகரணமான ஹ்ருதயத்தைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது நசிக்கும்படியாக, (௩) "அன்பேதகளியா" என்று தொடங்கி (௩) "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்" என்று பரஜ்ஞாநமாகிற பரிபூர்ணதீபத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்த ஸ்ரீபூதத்தாராகிற ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளைத் திருவுள்ளத்திலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணும்படியாகவைத்து அநுபவிக்கும் எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணும் ஸத்துக்களானவர்கள், பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாலழிக்கவொண்ணாதபடி வேதத்தை ரக்ஷித்து இந்த லோகத்திலே ஸுப்ரதிஷ்டிதமாக வைக்குமவர்கள். ௯

(௧) தைத்தி - ஆந - ௨ - அ. (௨) ௧ - திருவ - ௧. (௩) ௨ - திருவ - ௧.

மன்னியபேரிருள் மாண்டபின், கோவலுள் மாமலராள்
தன்னொடுமாயனைக் கண்டமைகாட்டும், தமிழ்த்தலைவன்
பொன்னடிபோற்று மிராமாநுசற் கன்புபூண்டவர்தாள்
சென்னியிற்சூடும் திருவுடையார், என்றும் சீரியரே.

பத்தாம்பாட்டு. பேயாழ்வார்திருவடிகளை ஸ்துதிக்கும் ஸ்வபாவரான எம்பெருமானார்விஷயத்திலே ஸ்நேஹயுக்தர் திருவடிகளை சிரஸாவஹிக்குமவர்கள் எல்லாக்காலத்திலும் சீரியரென்கிறார்.

பேர்க்கப்பேராதபடி நின்றஅஜ்ஞாநமாகிற மஹாந்தகாரமான து முற்பாடரான ஆழ்வார்களிருவரும் ஏற்றின திருவிளக்காலே நிஶ்ஶேஷமாகப்போனபின்பு, (க) "நீயும்திருமகளும்" என்கிறபாட்டின்படியே திருக்கோவலூரிலே திருமகளாருடனே க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ஆஶ்ரிதபவ்யதையடங்கலும் தோற்றும்படி வந்துநின்ற ஸர்வேஶ்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்த ப்ரகாரத்தை, (உ) "திருக்கண்டேன்" இத்யாதியாலே தர்சிப்பித்த, தமிழுக்குத்தலைவரான பேயாழ்வாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைப் புகழும் ஸ்வபாவரான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ப்ரேமத்தைத் தங்களுக்கு ஆபரணமாகத் தரித்திருக்குமவர்களுடைய திருவடிகளைச் செவ்விப்பூச்சூடுவாரைப்போலே தங்கள் சிரஸ்ஸிலேதரிக்கும் ஸம்பத்தையுடையவர்கள் ஸர்வகாலத்திலும் சீரியர்.

போற்றுதல் - புகழ்தல். அன்புபூண்டவரென்றது - அன்பிலே பூட்சியையுடையவர்கள்; அதிலே ஊன்றியிருக்குமவர்கள் என்னவுமாம். க௦

சீரியநான்மறைச் செம்பொருள், செந்தமிழாலளித்த
பாரியலும் புகழ்ப்பாண்பெருமாள், சரணம்பதுமத்
தாரியல்சென்னி யிராமாநுசன் றன்னைச் சார்ந்தவர்தம்
காரியவண்மை, என்னால் சொல்லொணுதிக்கடலிடத்தே.

பதினோராம்பாட்டு. திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளைச் சிரஸாவஹிக்கும் எம்பெருமானாரைத் தங்களுக்கு அபாஶ்ரயமாகப்பற்றியிருக்குமவர்களுடைய கார்யவைலக்ஷண்யம் இந்தலோகத்தில் என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டவொண்ணாதென்கிறார்.

பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலேவந்த சீர்மையையுடைத்தாய் ருகாதிபேதத்தாலே நாலு

(க) க - திருவ - அசு. (உ) ங - திருவ - க.

வகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை (க) * நடைவிளங்கு தமிழாலே உபகரித்தருளினவராய், பூமியிலே வர்த்தியாநின்றுள்ள கீர்த்தியையுடைய திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடைய எம்பெருமானாரை அபாஸ்ரயமாகப்பற்றி யிருக்குமவர்களுடைய அநுஷ்ட்டாநவைலக்ஷண்யம் இந்தக்கடல் சூழ்ந்த பூமியில் என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டவொண்ணாது.

[இக்கடலிடத்தே இராமாநுசன் றன்னைச் சார்ந்தவர்] என்றந்வயித்து, பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்குங்கூட இசைவாரில்லாத இந்தலோகத்திலே அதினுடைய எல்லை நிலத்தளவும்வந்து எம்பெருமானாரையாஸ்ரயிக்கப்பெற்றவர்களென்னவுமாம். "பாரியல்" என்றவிடத்தில், இயல்தல் - நடத்தல். "தாரியல்" என்றவிடத்தில், இயல்தல் - அலங்கரித்தல். தார் - பூ. காரியம் - க்ருத்யம். "காரியல்வண்ணம்" என்று பாடமானபோது, காரினுடைய இயல்வையுடைத்தான ஔதார்யமென்கை. அதாவது - ஜலஸ்த்தலவிபாகம்பாராதே அது வர்ஷிக்குமாபோலே ஸர்வவிஷயமாக எம்பெருமானாருடைய திவ்யகுணங்களை வர்ஷிக்கை. (கக)

இடங்கொண்ட கீர்த்திமழிசைக்கிறைவன், இணையடிப்போ
தடங்குமிதயத் திராமாநுசன், அம்பொற்பாதமென்றும்
கடங்கொண்டிறைஞ்சும்திருமுனிவர்க்கன்றிக்காதல்செய்யாத்
திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே, அடியேனன்புசெய்வதுவே.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருமழிசைப்பிரானுடைய திருவடிகளுக்கு ஆவாஸமான திருவுள்ளத்தையுடைய எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்திருப்பார்க்கொழிய ஸ்நேஹியாதவர்கட்கே நான் ஸ்நேஹித்திருப்பதென்கிறார்.

பூமியெங்கும் வ்யாப்தையான குணவத்தாப்ரதையையுடையரான திருமழிசைப்பிரானுடைய சேர்த்தியழகை யுடைத்தான திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்கள் தன்னுள்ளே அடங்கும்படியான திருவுள்ளத்தை யுடையராயிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய விலக்ஷணமாய் ஸர்வஸமாஸ்ரயணியமான திருவடிகளை ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று நினைத்து வணங்குகையாகிற ஸம்பத்தை

(க) பெருமாள்திரு - க - கO.

யுடையராய், தத்விஷய மநநசீலராயிருக்குமவர்களுக்கொழிய ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணாத த்ருடதரஜ்ஞாநயுக்தர்க்கே அடியேன் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணுவது.

கடம்-கடன், ப்ராப்தம். திடம்-த்ருடம். கொள்கை-உடைத்தாகை.

செய்யும் பசுந்துளவத் தொழில்மாலையும், செந்தமிழில்
பெய்யும்மறைத் தமிழ்மாலையும், பேராதசீரரங்கத்
தய்யன்கழற்கணியும் பரன்றாளன்றியாதரியா
மெய்யன், இராமாநுசன் சரணேகதிவேறெனக்கே.

பதின்மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளையொழிய மற்றொன்றில் ஆதரமற்றிருக்கும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே எனக்கு ப்ராப்யமென்கிறார்.

(௧) * மிக்கசீர்த்தொண்டரான தம்மாலே செய்யப்பட்டதாய், தம்முடைய கரஸ்பர்சத்தாலே வந்த புதுக்கணிப்பெல்லாம் நிறத்திலே காணலாம்படி யிருக்கிற திருத்துழாயாலே வகுப்புண்டாகச் சமைத்த திருமாலையையும், ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமான தமிழிலே யுண்டாக்கப்பட்டதொரு வேதமென்னலான தமிழ்த்தொடையையும், (௨) "வீடில்சீர்" என்கிறபடியே நித்யஸித்தமான கல்யாணகுணங்களை யுடையராய்க் கொண்டு (௩) "ஐயனே அரங்கனே" என்னும்படியே பரமபந்துத்வம்தோற்றக்கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரிய பெருமாளுடைய திருவடிகளுக்குச் சாத்துமவராய், சேஷத்வ காஷ்ட்டையிலே நிற்கையாலே சேஷத்வத்துக்கும்தமக்கு மேற்பட்டாரில்லை யென்னும்படியிருக்கிற ஸ்ரீதொண்டரடிப் பொடியாழ்வாருடைய திருவடிகளையொழிய விரும்பாத ஸத்யசீலரான எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளே எனக்கு விசேஷித்து ப்ராப்யம். பெய்தல் - உண்டாக்குதல். பேராமை - நீங்காமை. ௧௩

கதிக்குப்பதறி வெங்கானமும் கல்லும் கடலுமெல்லாம்
கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கையற்றேன், கொல்லிகாவலன்சொல்
பதிக்கும் கலைக்கவிபாடும் பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும் பரமன், இராமாநுசனென்னைச் சோர்விலனே.

---

(௧) திருமொழி - ௧௧ - ௧ - ௯. (௨) திருவாய் - ௪ - ௧௦ - ௨.
(௩) திருமாலை - ௩௫.

ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாளுடைய திவ்யஸூக்தியைப் பாடு மவர்களை ஏத்து மெம்பெருமானார் என்னைப் பிரியாமையாலே புருஷார்த்த லாபத்துக்காக துஸ்ஸகஸாதநங்களை யநுஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவம் போகப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள் ரத்நங்களைப் பதித்தாற்போலே சாஸ்த்ரச் சொற்களைப் பதித்தகவிகளை ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடாநின்றுள்ள வைபவத்தை யுடையவர்களுடைய திருவடிகளையே ஏத்துமவராய், பாகவதவிஷயப்ரேமத்துக்குத் தமக்கு மேற்பட்டாரில்லாதபடியிருக்கும் எம்பெருமானார் என்னைவிட்டு நீங்குகிறிலர்; ஆதலால், ப்ராப்யலாபத்தைப்பற்ற த்வரித்து (க) "பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும் ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்" என்கிறபடியே அத்யுஷ்ணமான காட்டோடு மலையோடு கடலோடுவாசியற எல்லாவிடத்திலும் ஸர்வாவயவங்களும் ஒக்கநின்று கொதிக்கும்படியாகத் தபஸ்ஸுக்களைப் பண்ணும் ஸ்வபாவம் போகப் பெற்றேன்.

அன்றிக்கே (வெம்கானமும் கல்லும் கடலும் எல்லாம் கொதிக்கத் தவஞ்செய்யும்கொள்கை) என்றதுக்கு - இவனுடைய தபஃக்ரௌர்யத்தைக்கண்டு அவைதானும் நின்று பரிதபிக்க அவ்வவஸ்தலங்களிலே தபஸ்ஸுபண்ணுகிற்கும் ஸ்வபாவம் என்றுஞ்சொல்லுவர்கள். (கொல்லிகாவலன் சொல்பதிக்கும் கலைக்கவி) என்றதுக்கு - ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள் அநுபவபரீவாஹரூபமான ஸூக்திகளை ரத்நங்களைப்பதித்து வைத்தாற்போலே நிரைத்துவைத்ததாய் சாஸ்த்ரரூபமாயிருந்துள்ள கவிகளென்னவுமாம். கொள்கை - ஸ்வபாவம். சோர்வு - பிரிவு. சோர்விலனென்றது - பிரிவிலனென்றபடி. (கச)

சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால், தொல்லை மாலையொன்றும்
பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும், பான்மையன்றாள்
பேராதவுள்ளத் திராமாநுசன்றன் பிறங்கியசீர்
சாராமனிசரைச்சேரேன், எனக்கென்ன தாழ்வினியே.

பதினஞ்சாம்பாட்டு. பெரியாழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரவணசித்தரான எம்பெருமானார் குணங்களில் அநந்விதரைச்சேரேன், எனக்கென்னதாழ்வு உண்டென்கிறார்.

(க) ந - திருவ். எஅ.

அவ்யபிசாரிணியான பக்தியினுடைய ப்ரவாஹத்தில் பெரிய சுழியில் அகப்படுகையாலே, நித்யனாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துக்க ளுக்கும் ரக்ஷகனுகையாலே வந்தபெருமையையுடையவனை ஏகதேச மும் நிரூபியாதே, அநித்யராய் ரக்ஷ்யபூதராயிருப்பார்க்கு ஆயுரர்த் தமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப்போலே அவனைக்குறித்து, (க) "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்று காலத்தைப்பெருக்கி (க) "உன் சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுநின்று ள்ள இத்தையே தமக்கு ஸ்வபாவமாக வுடையரான பெரியாழ்வாரு டைய திருவடிகளைவிட்டு நீங்காத திருவுள்ளத்தை யுடையரான எம்பெருமானாருடைய நிரவதிகுணங்களைத் தங்களுக்கபாஶ்ரயமா கப்பற்றியிராத மநுஷ்யரைச்சேரேன்; இங்ஙனைவு பிறந்தபின்பு எனக்கு என்ன குறையுண்டு?

பிறங்குதல் - மிகுதி; ப்ரகாசமுமாம். சோராதகாதலென்றது - அஸங்குசிதமான காதலென்னவுமாம்; அப்போதைக்கு சோர்தல் - வாடுதல்; அதாவது ஸங்கோசம்; சேராமை-அஸங்குசிதமாயிருக் கை. இத்தால் பரிபூர்ண பக்தியென்றபடி. (கரு)

தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து, தலமுழுதுங்கலியே
யாள்கின்றநாள் வந்தளித்தவன் காண்மின், அரங்கர்மௌலி
சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளால்
வாழ்கின்றவள்ளல், இராமாநுசனென்னும் மாமுனியே.

பதினாரும்பாட்டு. இப்படி ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ரு ஷ்டரானவர், எல்லாருந் தம்மைப்போலே தத்விஷய ப்ரவணராகை க்கு உறுப்பாக, பகவத்வல்லபையான ஆண்டாளுடைய ப்ரஸாத பாத்ரமான எம்பெருமானார் லோகத்துக்குச் செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

பெரிய பெருமாளுடைய திருமுடியைச் சூழாநின்றுள்ள திரு மாலையைத் தன்னுடைய திருக்குழலிலேசூடி வாஸிதமாக்கிக் கொடு த்த வைபவத்தையுடையளான ஆண்டாளுடைய ஸ்வாபாவிகமான க்ருபையே விளைநீராக வாழாநிற்பாராய் பரமோதாரராய் முனிஶ் ரேஷ்டரான எம்பெருமானார், நித்யத்வாபௌருஷேயத்வ யுக்த மாய் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாண விலக்ஷணமாய் யதாபூதவாதியாயிருக் கையாலே ஸ்வப்ராமாண்யத்தில் ஒருகுறைவற்றிருக்கிற வேதமா

(க) திருப்பல்லாண்டு - க.

னது பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாலே அபிபூதமாய்க்கொண்டு இழிவுபட்டு தீபஸங்கோசத்தில் திமிரவ்யாப்திபோலே பூமியெங்கும் கலியுகமானது தனிக்கோல் செலுத்துகிறகாலத்திலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவந்து அந்தவேதத்தை ‡ உத்தரிப்பித்து லோகத்தை ரக்ஷித்தருளினவர்காணுங்கோள் ; ஆதலால், நீங்களும் என்னைப்போலே அவரையல்லதறியோமென்று இருக்கையன்றோ அடுப்பதென்று கருத்து. (கசு)

முனியார் துயரங்கள் முந்திலும், இன்பங்கள் மொய்த்திடினும்
கனியார் மனம் கண்ணமங்கைநின்றானைக், கலைபரவும்
தனியானையைத் தண்டமிழ்செய்த நீலன்றனக்குலகி
லினியானை, எங்களிராமாநுசனை வந்தெய்தினரே.

பதினேழாம்பாட்டு. இப்படி எம்பெருமானார் செய்த உபகாரத்தைக்கேட்டு தத்ஸமாஶ்ரயணருசி பிறந்தவர்கள், இவ்விஷயத்தையாஶ்ரயித்தாலும் ஸுகதுஃக நிபந்தநமான கலக்கம்வரில் செய்வதென்னென்ன; திருமங்கையாழ்வார்பக்கல் ஸ்நேஹயுக்தராய் எங்கள் நாதராயிருக்கிற எம்பெருமானாரை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் அவைமேலிட்டாலும் கலங்காரென்கிறார்.

ஸகலசாஸ்த்ரங்களாலும் ஸ்துதிக்கப்படுவானாய் அத்விதீயமான மத்தகஜம்போலே அத்தால்வந்த செருக்கையுடையனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணமங்கையிலே நின்றருளினவனை (க)"நின்றனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின்பொருள்" என்னும்படி ப்ரதிபாத்யார்த்தகௌரவத்தாலே ஸாம்ஸாரிக ஸகலதாபஹரமான தமிழைச் செய்தருளின திருமங்கையாழ்வாருக்கு லோகத்திலே ஸ்நேஹியாயிருப்பாராய் எங்களுக்கு நாதரான எம்பெருமானாரைவந்து ப்ராபித்தவர்கள், துஃகங்களானவை அஹமஹமிகயாவந்தாலும் இது வந்ததே என்றிருப்பார்கள். ஸுகங்களானவை ஏகோத்யோகேநவந்து திரண்டாலும் பக்வபலம்போலே மநஸ்ஸு § இளையார்கள். ஆனபின்பு, நீங்களும் இவற்றால்வரும் ஹ்ருதயகாலுஷ்யத்தை நினைத்து அஞ்சவேண்டாவென்று கருத்து.

முனிவு - வெறுப்பு. மொய்த்தல் - திரளுதல். கஎ

எய்தற்கரியமறைகளை, ஆயிரமின்றமிழால்
செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனைச், சிந்தையுள்ளே

‡ (பா) உல் புணிப்பித்து. (க) திருமொழி. § (பா) இளகார்கள்.

பெய்தற்கிசையும் பெரியவர் சீரை யுயிர்களெல்லா
முய்தற்குதவும், இராமாநுச னெம்முறு துணையே.

பதினெட்டாம்பாட்டு. நம்மாழ்வாரைத் திருவுள்ளத்திலே வைக்கைக்கநுரூபவைபவரான ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் குணங்களை ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உபகரிக்கும் எம்பெருமானார் எனக்கு ஆன துணையென்கிறார்.

துஷ்ப்ராபங்களான வேதங்களை, ப்ரணவம்போலே சுருங்கியிருத்தல் வேதம்போலே பரந்திருத்தல் செய்கையன்றிக்கே ஆயிரம் பாட்டாகவும், அதுதான் ஸரஸமாகவும், ஸ்த்ரீபாலர்களுக்கும் கற்கலாம்படியான பாஷையிலேசெய்தருளுகைக்கு லோகத்திலே வந்தவதரித்தருளினவராய் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற சடர்க்கு ப்ரதிபடராயிருக்கையாலே சடகோபரென்னும் திருநாமத்தையுடையவரான ஆழ்வாரைத் தம்திருவுள்ளத்திலே வைக்கைக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள ப்ரபாவத்தையுடையரான ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை ஸகலாத்மாக்களுடையவும் உஜ்ஜீவநார்த்தமாக உபகரித்தருளாநிற்கும் எம்பெருமானார் எனக்குச் சீரிய துணை.

அதவா, சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெரியவர் என்று - ஆழ்வாரையல்லதறியோம் என்றிருக்குமவரெல்லாரையும் சொல்லவுமாம். கஅ

உறுபெருஞ் செல்வமும் தந்தையுந்தாயு முயர் குருவும்,
வெறிதரு பூமகள்நாதனும், மாறன் விளங்கியசீர்
நெறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிந் நீணிலத்தோ
ரறிதரநின்ற, இராமாநுசனெனக் காரமுதே.

பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ஐஸ்வர்யாதிபரதேவதாபர்யந்தமான அபேக்ஷிதவஸ்துக்களெல்லாம் திருவாய்மொழியே என்று ஜகத்ப்ரஸித்தமாகநின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு நிரதிசயபோக்யரென்கிறார்.

ஸ்வஸம்பந்தத்தையுடையவர்களுக்கு இன்னாரென்னும் மதிப்பைக்கொடுக்குமதாய் ஹிதபரமுமாய் ப்ரியகரமுமாய் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகமுமாய் ப்ராப்யப்ராபகங்களுமாயிருக்கையாலே சீரியதாய் நிரவதிகமான ஸம்பத்தும் பிதாவும் மாதாவும் ஸதாசார்யனும் பரிமளிதமானபுஷ்பத்தை§பிறப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனான ஸர்வேஸ்வரனும்,ஆழ்வார் பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே

§ (பா) இருப்பிடமாக.

நமக்குப்ரகாசித்த பரபக்த்யாதி ஸ்வபாவங்களினுடைய அடைவி லேஉபகரித்தருளின த்ராவிடவேதமான திருவாய்மொழியே என்று இம்மஹாப்ருதிவியிலுள்ளாரறியும்படிநின்ற எம்பெருமானுர் என க்கு நிரதிசயபோக்யர்.

அதவா, (விளங்கியசீர் நெறிதரும்) என்றது - (க) "ஏர்த்தொ டையாயிரம்" என்னும்படி தமக்கு ப்ரகாசித்த பகவத்குணங்களை யடைவே உபகரித்தருளினவென்னவுமாம். (க௯)

ஆரப்பொழில் தென் குருகைப்பிரான், அமுதத்திருவா
யீரத்தமிழினிசை யுணர்ந்தோர்கட்கு, இனியவர்தம்
சீரைப்பயின்றுய்யும் சீலங்கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வாரிப்பருகும், இராமாநுசனென்றன் மாநிதியே.

இருபதாம்பாட்டு. நாதமுனிகளைத் தம் திருவுள்ளத்திலே அபி நிவேசித்தநுபவிக்குமெம்பெருமானுர் எனக்குப்பரமதநமென்கிருர்.

சந்தநச்சோலைகளை யுடைத்தாய் தர்சநீயமான திருநகரிக்கு நாதபூதரான ஆழ்வாருடைய பரமபோக்யமான திருப்பவளத்தில் பிறந்த ஈரப்பாட்டை யுடைத்தான திருவாய்மொழியின் இசையை அறிந்தவர்களுக்கு ஸ்நிக்த்தராயிருக்கு மவர்களுடைய குணங்களி லே செறிந்து தன் ஸத்தை பெறுநிற்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையரான நாதமுனிகளைப் பெருவிடாயர் மடுவிலேபுகுந்து வாரிப்பருகுமா போலே தம் திருவுள்ளத்தாலே அபிநிவிஷ்டராய்க்கொண்டு அநுப விக்கும் எம்பெருமானுர் எனக்கு அக்ஷயமானநிதி.

ஆரம் - சந்தநம். (உ௦).

நிதியைப்பொழியும் முகிலென்ன, நீசர்தம்வாசல்பற்றித்
துதிகற்றுலகில்துவள்கின்றிலேன், இனித்தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவ னிணையடியாம்
கதிபெற்றுடைய, இராமாநுச னென்னைக் காத்தனனே.

இருபத்தோராம்பாட்டு. ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகிற ப்ராப்யத்தைப் பெற்றுடைய எம்பெருமானுர் என்னை ரக்ஷித்தரு ளினுர்; ஆகையால் க்ஷுத்ரருடைய வாசல்களிலேநின்று அவர்கள் ஔதார்யாதிகளைச் சொல்லி ஸ்துதியேனென்கிருர்.

பரிசுத்தாநுஷ்ட்டாநயுக்தரான யதிகளுக்கு நாதரான ஆளவந் தாருடைய பரஸ்பர ஸத்ருசமான திருவடிகளாகிற ப்ராப்யத்தைப்

(க) திருவாய் - க - உ - கக.

பெற்றுடையரா யிருக்கும் எம்பெருமானுர் என்னை ரக்ஷித்தருளி னுர்; ஆனபின்பு, நிதியைவர்ஷியாநிற்கும் மேகமென்று அவர்களு டைய ஔதார்ய கதநத்துக்குறுப்பான ஸ்தோத்ரங்களைக்கற்று லோ கத்தில் அஹங்காராதி தூஷிதரான தண்ணியர்களுடைய வாசலைப் பற்றிநின்று என்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக அவர்கள் அவஸரம் பார்த்துத் துவளக்கடவன்லேன்.

(தூய்நெறிசேர் எதிகட்கிறைவன்) என்கிறவிது ஆளவந்தாரு க்கு விசேஷணமாகவுமாம். நெறி - ஒழுக்கம். கதி-கதி, அதாவது- ப்ராப்யம், உக

கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும், கனலும்முக்கண்
மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும்முதுகிட்டு, மூவுலகும்
பூத்தவனேயென்று போற்றிட வாணன் பிழைபொறுத்த
தீர்த்தனையேத்தும், இராமாநுசனென்றன் சேமவைப்பே.

இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. முன்பு தன்னோடெதிரிட்ட தேவ ஜாதிபின்பு தன் வைபவத்தை யறிந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ண, அவர்க ளுக்காக வாணன் அபராதத்தைப் பொறுத்த ஸர்வேஸ்வரனை ஏத் தும் எம்பெருமானுர் எனக்கு ஆபத்தநமென்கிறுர்.

க்ருத்திகா நக்ஷத்ரஸம்பந்தத்தாலே கார்த்திகேயனென்று சொ ல்லப்படுகிற ஸுப்ரஹ்மண்யனும் கஜமுகனுன கணபதியும் அவர்களு க்குஸஹாயமாய்வந்தஅக்நியும் த்ரிணேத்ரயுக்தமான வடிவையுடைய ருத்ரனும் துர்க்கையும் ஜ்வரமும் (க) "முண்ட நீறன்மக்கள் வெ ப்புமோடியங்கி யோடிட" என்கிறபடியேபுறங்காட்டியோடி, (உ) "కృష్ణకృష్ణమహాబాహో జానే త్వాం పురుషోత్తమమ్. க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண § மஹாபாஹோஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம்" என்கிறபடியே, ஸர் வேஸ்வரனென்றறிந்தபின்பு, க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகாக்ருத கம் என்று மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கிற இந்த அண்டத்தை உன்னு டைய திருநாபிகமலத்திலே ஜநிப்பித்தவனே என்று அவனுடைய ஜகத்காரணத்வ கதநத்தாலே அவனுக்கும் தங்களுக்குமுண்டான பித்ருபுத்ர ஸம்பந்தாதிகளை ஸூசிப்பித்துநின்று தங்களை ஆஸ்ரயித் தவாணனுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அவர்களுக்

(க) திருச்சந்தவி-எக. (உ) விஷ்ணுபு - ரு ரு-நு.ந-௬௧.
§ "ஜகந்நாத" என்று முத்ரிதவிஷ்ணு புராணத்தில்பாடம்.

காக பாஞ்ஸுரனுடைய அபராதத்தை க்ஷமித்த குணசுத்தியையு டைய ஸர்வேஸ்வரனை அந்த குணவித்தராய்க் கொண்டு ஏத்துகிற எம்பெருமானுர் எனக்கு ஆபத்துத்துணையாக சேமித்துவைத்த தநம்.

போற்றுதல் - புகழ்தல். வைப்பு - நிக்ஷேபம். உ௨

வைப்பாயவான்பொருளென்று, நல்லன்பர்மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்குமிராமாநுசனை, இருநிலத்தில்
ஒப்பாரிலாத வுறுவினையேன் வஞ்ச நெஞ்சில்வைத்து
முப்போதும் வாழ்த்துவன்,என்னுமிதுவவன் மொய்புகழ்க்கே.

இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. நிர்த்தோஷரான ப்ரேமயுக்தர் பரம தநமாகத்தங்கள் நெஞ்சிலேவைத்துக்கொண்டிருக்கும் விஷயத்தைப் பாபிஷ்ட்டனை நான் ஹேயமான மநஸ்ஸிலே வைத்து ஏத்தாநின் றேன்; இது அவ்விஷயத்தினுடைய குணத்துக்கென்னுமென்கிறூர்.

(க) "வைத்தமாநிதி" என்னுமாபோலே ஆபத்ரக்ஷகமாக வை க்கப்பட்ட அக்ஷயமான தநமென்று நிர்த்தோஷராய் ப்ரேமயுக்தரா யிருக்குமவர்கள் சிரிய நிதிகளைச் செப்புக்குள்ளேவைப்பாரைப்போ லேமநஸ்ஸுக்குள்ளேதிவாராத்ரவிபாகமற ஸர்வகாலத்திலும் வைக் கும்விஷயமான எம்பெருமானுரை, மஹாப்ருதிவியில் பாபம்பண்ணி னவர்களில் இவனைப்போலொருபாபிகள் இல்லையென்னும்படி பாபி ஷ்ட்டனுயிருக்கிற நான் நிஸ்நேஹனுயிருக்க ஸ்நேஹிகளைப்போலே பாவித்து, (உ) "உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்" என்கிறபடி யே ஸர்வஜ்ஞனையும் மருட்டவற்றுன க்ருத்ரிமயுக்தமான மநஸ்ஸிலே வைத்து த்ரிஸந்த்யமும் ஏத்தாநின்றேன். இது அவருடைய ஶ்லா க்யமான புகழுக்கு என்னவிளையுமோ?

வான் - பெருமை. "நல்லன்பர்" என்றவிடத்தில் நன்மை அன்புக்கு விசேஷணமாய் அநந்ய ப்ரயோஜநதயா விலக்ஷணபக்தி யென்னவுமாம். மொய் - அழகு.

மொய்த்தவெந் தீவினையால்பல்லுடல்தொறும்மூத்து,அதனால்
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம், இன்று கண்டுயர்ந்
[தேன்

(க) திருவாய் - ௫ - ௭ - ௧௧. (உ) திருவாய் ௫ - ௩ - ௬.

பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள் நிலத்தவியக் [யே.
கைத்த மெய்ஞ்ஞானத்து, இராமாநுசனென்னும் கார்தன்னை

இருபத்துநாலாம்பாட்டு. "ஒப்பாரிலாத உறுவினையேன்" என்றீர், இப்படியிருக்கிற உமக்கு இவ்விஷயத்தை முப்போதும் வாழ்த்துகை கூடினபடியென்னென்ன; தாம் முன்புநின்ற நிலையையும் இன்று தமக்கு இவ்வுத்கர்ஷம் வந்தவழியையும் சொல்லுகிறார்.

தேன்கூட்டை ஈமொய்த்தாற்போலே ஆத்மாவை மொய்த்துக்கொண்டிருப்பதாய், அநுபவ விநாஶ்யமாதல், ப்ராயஶ்சித்த விநாஶ்யமாதல் செய்யாத அதிக்ரூரமான கர்மத்தாலே அநேக சரீரங்கள் தோறும் ஜராவதியாகவஸித்து அத்தாலே அவஸந்நனாய்விட்டேன் அநாதியானகாலமெல்லாம்; அவைதிகங்களாகையாலே அயதாபூதங்களாயிருக்கிற விஷயவிரக்தி பரஹிம்ஸாநிவ்ருத்தி ஸத்குருஸேவாதிகளான தபஸ்ஸுக்களை நோக்கிக்கொண்டுபோரும் நீசஸமயங்கள் பூமியிலே விளக்குப் பிணம்போலே நசிக்கும்படியாக நிரஸித்த யதாஜ்ஞாநயுக்தரான எம்பெருமானாராகிற பரமோதாரரைத் தம்முடைய ஔதார்யத்தாலேகாட்டக்கண்டு இன்று உத்க்ருஷ்டனானேன்.

"மொய்த்தவெம் தீவினையார் பல்லுடல்" என்று பாடமானபோது-திரண்ட க்ரூரகர்மங்களாலே நிறைந்துள்ள அநேக தேஹங்களென்கை. மொய்த்தல்-திரளுதல். கைத்தல்-கடிதல். கார்தன்னையென்றது - முற்றுவமை. உச

காரேய் கருணையிராமாநுச, இக்கடலிடத்தில் உரு
ஆரேயறிபவர் நின்னருளின்தன்மை, அல்லலுக்கு
நேரே யுறைவிடம் நான்வந்து நீயென்னை யுய்த்தபினுன்
சீரேயுயிர்க் குயிராய், அடியேற் கின்றுதித்திக்குமே.

இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் தம்பக்கல் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அத்தாலே அவர் திருமுகத்தைப்பார்த்து, தேவரீருடைய க்ருபாஸ்வபாவம் இந்த லோகத்தில் ஆர்தானறிவாரென்கிறார்.

ஜலஸ்தலவிபாகம் பாராதே வர்ஷிக்கும் மேகம்போலே ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கும் க்ருபையையுடைய §(உடைய)வரே! துக்கத்துக்கு நேரே ஆவாஸபூமியாயிருப்பானொருவன் நான்; இப்படியிருக்

§ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

கிற வென்னை தேவரீர் தாமே வந்து ப்ராபித்தருளினபின்பு தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களே ஆத்மாவுக்கு தாரகமாய் அடியேனுக்கு இன்று ரஸியாநின்றது; தேவரீருடைய க்ருபையின் ஸ்வபாவத்தை இக்கடல்சூழ்ந்த பூமியில் ஆர்தான் அறிவார்?

க்ரரேய் கருணையென்றது-காரேய்ந்த கருணையென்றபடி. எய்கை - ஒப்பு. உரு

திக்குற்ற கீர்த்தி யிராமாநுசனை, என்செய்வினையாம்
மெய்க்குற்றம் நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை, மேவும்நல்லோர்
எக்குற்றவாள ரெது பிறப்பேதியல்வாக நின்றோர்
அக்குற்ற மப்பிறப்பு,அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே.

இருபத்தாறும்பாட்டு. எம்பெருமானார் விஷயீகரித்தருளினபின்பு அவருடைய குணங்களே தமக்குதாரகபோஷக போக்யங்களாயிற்றென்றார்கீழ்; அவ்வளவன்றிக்கே அவர் திருவடிகளுக்கு அநந்யார்ஹராயிருக்கும் மஹாப்ரபாவரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பூர்வாவஸ்த்தைகளில் ஒரொன்றே யென்னை எழுதிக்கொள்ளாநின்றதென்கிறார்.

(க) "ద్విషన్తః పాపకృత్యామ్-த்விஷந்தஃ பாபக்ருத்யாம்" என்கிறபடிபிறரதாய் அசல்பிளந்து ஏறிடவந்ததன்றிக்கே என்னாலே செய்யப்பட்ட கர்மமாகிற நிலைநின்ற தோஷத்தைப்போக்கி, "இவன் விரோதியைப் போக்கப்பெற்றோம்" என்னும் ப்ரீதியாலே தாம் உஜ்வலரானபரமோதாரராய், திக்குக்கள்தோறும் வ்யாப்தையான குணவத்தாப்ரதையையுடையராயிருக்கிறஎம்பெருமானாரை,(உ) "రామానుజ పదచ్ఛాయా-ராமாநுஜபதச்சாயா" என்கிறபடியே பாதச்சாயாதிகள்போலே அப்ருதக்ஸித்தமாம்படி பொருந்தியிருக்கும் விலக்ஷணரானவர்கள் யாதொரு குற்றத்தையுடையராகவும் யாதொரு வ்ருத்தத்தையுடையராகவும்முன்புநின்றார்கள், அந்தக்குற்றமும்அந்தப்பிறப்பும் அந்த இயல்வுமே (ஙூ) "சிறுமாமனிசர்" என்னலாம்படி மஹாப்ரபாவரானவிவர்கள் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாதிகளைப் பரிக்ரஹித்து, தாத்ருசரான நம்போல்வாரும் இவ்விஷயஸமாஶ்ரயணார்ஹர் என்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகவென்று நினைத்திருக்கிற நம்மை

(க) (உ) ஸ்ரீரங்கரா - ஸ்த - க-உ.
(ஙூ) திருவாய் - அ - கo - ங.

அநுஸந்திக்குந்தோறு மெழுதிக்கொள்ளாநின்றது; இவ்வளவான ப்ரதிபத்திபிறந்தாலிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஸஜாதீய ப்ரதிபத்தி குலைந்ததாவது.

அதவா-அவர்கள் விஷயத்தில் அதிமாத்ரப்ரவணரான நம்மையென்னவுமாம். அப்படியிருக்குமிறே ப்ராவண்யாதிசயம். அன்றிக்கே, "எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பேதியல்வாகநின்றோர்" என்றது, "அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் ஹேயம்" என்கிற ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு அந்த ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களாலுண்டான ஸ்வநிகர்ஷத்தை யநுஸந்தித்து நின்றநிலையாய் அவ்வவ ஸ்வபாவங்களை என்னை எழுதிக்கொள்ளாநின்றதென்கிறார் என்னவுமாம். மெய்யாவது-நிலைநிற்குமது; நிலைநிற்கையாவது - அநுபவவிநாஶ்யமாதல், ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்ய மாதலன்றிக்கேயிருக்கை. என் செய்வினையாய்மெய்க் குற்றம்நீக்கியென்றது - மத்க்ருதகர்மமடியாக உண்டான தேஹஸம்பந்த ப்ரயுக்தாஹங்காராதிதோஷங்களைப் போக்கியென்னவுமாம். அப்போதைக்கு வினையாமென்றது - வினையாலேயுண்டான வென்றபடி. ஜந்மவ்ருத்தங்களோடே ஸஹபடிக்கையாலே "எக்குற்றவாளர்" என்கிறவிடத்தில், குற்றமென்றது - ஜ்ஞாநத்தில் குறையாகக்கடவது. இயல்வு - வ்ருத்தம். ௨௬

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கிக், கொழுந்துவிட் டோங்கியவுன்
வள்ளல்தனத்தினால் வல்வினையேன் மனம்நீபுகுந்தாய்,
வெள்ளைச் சுடர்விடுமுன் பெருமேன்மைக் கிழுக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும், இராமாநுச வென்தனிநெஞ்சமே.

இருபத்தேழாம்பாட்டு. இப்படி இவர் தமக்கு அநந்யார்ஹராகவிலே ஊன்றினவாறே, எம்பெருமானார் இவர் நெஞ்சுக்குத் தம்மை ஸர்வகாலமும் விஷயமாக்கிக்கொடுக்க, பாபிஷ்டனான வென்னெஞ்சிலே புகுந்தருளினவிது தேவரீர் ப்ரபாவத்துக்கு அவத்யமன்றோவென்று என்னெஞ்சு தளராநின்றதென்கிறார்.

§ (உடையவரே!) வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதெல்லாம் கொள்ளலாம்படி ஒரு குறைவு அற்றிருப்பதாய் கொடுக்கப்பெற்றால் உஜ்வலமாய் மேன்மேலும் இளகிப்பதித்து வளர்ந்திருப்பதான தேவரீருடைய ஔதார்யத்தாலே மஹாபாபியான வென்னுடைய மநஸ்ஸிலே தேவரீருடைய பெருமைபாராதே வந்துபுகுந்தருளிற்று; வஸிஷ்டன் சண்டாளஶ்ரேணியிலே புகுந்தாற்போலே இப்படி

§ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்,

புகுந்தவிது பரிசுத்தமாக விளங்காநின்றுள்ள தேவரீருடைய நிரவதிக ப்ரபாவத்துக்கு அவத்யமென்று ஒரு துணையின்றிக்கே தனிப்பட்டிருக்கிற என்னுடைய நெஞ்சானது தளர்ந்து ஈடுபடாநின்றது. தள்ளுதல் - தளர்தல், இரக்கம் - ஈடுபாடு.

நெஞ்சில் கறைகொண்ட கஞ்சனைக்காய்ந்த நிமலன், நங்கள்
பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன் காதலன், பாதம்நண்ணா
வஞ்சர்க்கரிய விராமாநுசன் புகழன்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப்பரவ கில்லாது, என்ன வாழ்வின்று கூடியதே.

இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. (௧)"మనఃపూర్వో వాగుత్తరః-மநஃபூர்வோவாகுத்தரஃ" என்னும் மநஸ்ஸுக்கநந்தரமான வாக்குக்கு அவர்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யத்தைக் கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

(௨)"தீயபுந்திக்கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன்"என்கிறபடியே ஹ்ருதயத்திலே சீற்றத்தையுடையனான கம்ஸனைச் சீறின ஹேயப்ரத்யநீகனாய் ஆஶ்ரிதஜநாபிமாநியாய் (௩) "பஞ்சியமெல்லடிப்பின்னை" என்கிறபடியே பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான திருவடிகளையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனானவனுடைய திருவடிகளை யாஶ்ரயியாத ஆத்மாபஹாரிகளுக்குதுர்லபரான எம்பெருமானாருடைய குணங்களையொழிய என்னுடைய வாக்கானது முக்த்தஜல்பிதமாகக் கொண்டு அடைவுகெடவேத்தாது; இன்று எனக்குக் கூடினதொரு வாழ்வு இருந்தபடியென்.!

நிமலன் என்று - (௪) "దేవానాం దానవానాంచ సామాన్యమధిదైవతమ్-தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிற பொதுவான ஸம்பந்தமும் கிடக்கச்செய்தே ஆஶ்ரிதவிரோதியென்னுமாகாரத்தாலே அவனை நிரஸிக்கையால் வந்த நைர்மல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. கறை - கறுப்பாய், சீற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, கறையென்று - தோஷமாய், மநஸ்ஸிலே தோஷத்தையுடையனானவென்னவுமாம். பஞ்சி - பஞ்சு, கொஞ்சுதல் - அபூர்ணோக்தியாகச் சொல்லுதல். ௨௯

கூட்டும்விதியின்று கூடுங்கொலோ, தென்குருகைப்பிரான்
பாட்டென்னும்வேதப்பசுந்தமிழ்தன்னைத், தன்பத்தியென்னும்

(௧) யஜு - சா-௭-௫-௩. (௨) பெரியா-திரு-௨-௨-௫.
(௩) திருமொழி - ௩ - ௯-௪. (௪) ஜி - ஸ்தோ - ௨.

விட்டின்கண்வைத்த விராமாநுசன் புகழ்மெய்யுணர்ந்தோர்
ஈட்டங்கள்தன்னை, என்னாட்டங்கள் கண்டின்ப மெய்திடவே.

இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் திவ்யகுணங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்குமவர்கள் திரள்களை என்கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி கூட்டக்கடவ ஸுக்ருதம் இன்று கூடுமோவென்கிறார்.

தர்சநீயமான திருநகரிக்கு நாதரான ஆழ்வாருடைய பாட்டென்றுகொண்டு ப்ரஸித்தமாய் வேதரூபமாய் செந்தமிழாயிருக்கிற திருவாய்மொழியைத் தம்முடையபக்தியாகிற வாஸஸ்தாநத்திலே வைத்த எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களை யதாவாக அறிந்திருக்குமவர்களுடைய ஸமூஹங்கள் தன்னை என்னுடைய த்ருஷ்டிகளானவை கண்டு ஸுகத்தை ப்ராபிக்கும்படியாக என்றுகூடியுமிப்பேற்றை நமக்குச் சேர்விப்பதான அவருடையக்ருபை இன்று கூடவற்றே?

விதி-ஸுக்ருதம். இவர்தமக்குப் பேற்றுக்கடியானஸுக்ருதமாகநினைத்திருப்பது அத்தலையில் க்ருபையையிறே. இராமாநுசன் புகழ்மெய்யுணர்ந்தோரீட்டங்கள் தன்னைத் தத்காலத்திலே காணுகிறக்கச்செய்தே இங்ஙன்சொல்லுவானென்னென்னில்;காண்கிறதிலன்று இவர்க்கு இப்போது அபேக்ஷை; கண்டால் கண்கள் அவிக்ருதமாயிருக்கையன்றிக்கே இன்பமெய்துகை; அதுக்கடியான ப்ரேமம் எம்பெருமானாரருளாலே விளையவேணுமிறே.அத்தாலே சொல்லுகிறார். (க) "உன்தொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்கும்படி யென்னையாக்கியங்காட்படுத்து" என்றிறேமேலும் இவர் ப்ரார்த்தனை. ஈட்டம் - திரள். நாட்டம்-த்ருஷ்டி. ௨௯

இன்பந்தரு பெருவீடுவந்தெய்திலென், எண்ணிறந்த
துன்பந்தருநிரயம் பலசூழிலென், தொல்லுலகில்
மன்பல்லுயிர்கட் கிறையவன்மாயனென மொழிந்த
அன்பனனகன், இராமாநுச னென்னையாண்டனனே.

முப்பதாம்பாட்டு. இப்படி இவர் ப்ரார்த்தித்தவித்தைக் கேட்டவர்கள், இவ்வளவேயோ அபேக்ஷை உம்க்கு, இனி பரமபத ப்ராப்திமுதலானவையும் அபேக்ஷிதங்களன்றோவென்ன; எம்பெருமானார் என்னை அடிமைகொண்டருளப்பெற்ற பின்பு ஸுகாவஹமான

(க) ௪௦௭.

மோக்ஷம்வந்து ஸித்திக்கிலென்? து:காவஹமான நரகங்கள்வந்து சூழிலென்? என்கிறார்.

ப்ரவாஹரூபேண பழையதாய்ப் போருகிற ஜகத்திலே நித்யராய் அஸங்க்யாதரான ஆத்மாக்களுக்கு சேஷியானவன்-ஸ்வரூபரூப குணங்களால் ஆஶ்சர்யபூதனென ஸர்வேஶ்வரனென்று ஸ்ரீபாஷ்யாதிமுகேந அருளிச்செய்த ஸ்நேஹத்தையுடையராய், இப்படி ஸ்நேஹரூபமாக உபதேசிக்குமதொழிய க்யாதிலாபாதிகளில் விருப்பத்தாக்கடியான பாபஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கிற எம்பெருமானார் என்னை அடிமைகொண்டருளினார்; ஆனபின்பு, ஆநந்தாவஹமாய் ஆத்மாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷமானது வந்து ஸித்திக்கிலென்? அஸங்க்யேய து:காவஹமான நரகங்கள் பலவும்வந்து தப்பவொண்ணாதபடி வளைத்துக்கொள்ளிலென்? இவற்றை யொன்றாக நினைத்திரேன் என்று கருத்து. ௩௰

ஆண்டுகள் நாள் திங்களாய், நிகழ்காலமெல்லாம்மனமே [யே
ஈண்டுபல்யோனிகள் தோறுழல்வோம், இன்றோரெண்ணின்றி
காண்டகு தோளண்ணல் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப்
பூண்டவன்பாளன், இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே.

முப்பத்தோராம்பாட்டு. அநாதிகாலம் அஸங்க்யாதமான யோநிகள்தோறும் தட்டித்திரிந்த நாம் இன்று நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமானாரைச் சேரப்பெற்றோமென்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே இரண்டு தசையிலும் கூடிநிற்கிறநெஞ்சே! திநமாய் மாஸமாய் ஸம்வத்ஸரங்களாய்க்கொண்டு வர்த்தியாநின்றுள்ள காலமெல்லாம், தேவாதிபேதத்தாலும் அதிலவாந்தரபேதத்தாலும் பரிகணிக்கவொண்ணாதபடி திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோநிகள்தோறும் ஒருகால் நுழைந்தவிடத்தே ஒன்பதின்கால் நுழைந்து தட்டித்திரிந்த நாம், இன்று ஒருநினைவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, காணத் தகுதியாயிருந்துள்ள திருத்தோள்களையுடையராகையாலே ரூபகுணத்தாலும் உத்தேஶ்யராய் நமக்கு வகுத்த சேஷிகளாய் தர்சநீயமான திருவத்தியூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே அவ்வூரைத் தமக்கு நிரூபகமாகவுடைய பேரருளாளப் பெருமாளுடைய பரஸ்பர ஸத்ருசமான

திருவடிகளின் கீழே பிணிப்புண்ட ஸ்நேஹத்தையுடையரான எம்பெருமானாரைச் சேர்ந்துகொண்டு நிற்கப்பெற்றோம்.

நிகழ்தல் - வர்த்தித்தல். ஈண்டுதல் - திரளுதல். யோநி - ஜாதி. ௬௧

பொருந்திய தேசும் பொறையுந் திறலும் புகழும், நல்ல
திருந்திய ஞானமும் செல்வமும் சேரும், செறுகலியால்
வருந்திய ஞாலத்தை வண்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த
அருந்தவன், எங்களி ராமாநுசனை யடைபவர்க்கே.

முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. "இராமாநுசனைப் பொருந்தினம்" என்று இவர் ஹ்ருஷ்டராகிற விதத்தைக் கண்டவர்கள் நாங்களுமிவ் விஷயத்தை லபிக்கப்பார்க்குமளவில் எங்களுக்கு உம்மைப்போலே ஆத்மகுணங்களொன்றுமில்லையே யென்ன; எம்பெருமானாரைச் சேருமவர்களுக்கு ஆத்மகுணாதிகளெல்லாம் தன்னடையேவந்து சேருமென்கிறார்.

அபிபவியாநின்றுள்ள கலிதோஷத்தாலே நோவுபட்ட பூமியை இத்தலையில்* அர்த்தித்வாதிநிரபேக்ஷமாகத் தம்முடைய ஔதார்யத்தாலேவந்துநிமக்நோத்தாரணம்பண்ணிரக்ஷித்தவராய்ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த்தராகையாலே(க)"తస్మాన్న్యాసమేషాం తపసామతిరిక్తమాహుః| தஸ்மாந்ந்யாஸ மேஷாம்தபஸாமதிரிக்தமாஹுஃ" என்கிறபடியே ஸர்வதபஸ்ஸுக்களிலும் மேலாய்க்கொண்டு துர்லபமாயிருக்கிற சரணாகதிரூப தபஸ்ஸையுடையராய் எங்களுக்குத் தம்மை முற்றூட்டாகத் தந்த எம்பெருமானாரைச் சேருமவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான மதிப்பும் வ்யஸந ஸுகங்களில் அநவஸாதாநுத்தர்ஷஹேதுவான க்ஷமாகுணமும் ஜிதேந்த்ரியத்வரூபமான பராபிபவந ஸாமர்த்யமும் குணவத்தாப்ரதையும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விஷயமாகவுடைத்தாகையாலும் அவைதன்னை யதாவஸ்த்திதமாக தர்சிக்கையாலும் விலக்ஷணமாய்க் கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமும் தத்கார்யமான பக்திரூபஸம்பத்தும் (உ)"ఠఠఠ ఠః-ரதிர்மதிஃ" இத்யாதி ஶ்லோகத்தின்படியே பிராட்டி கடாக்ஷலக்ஷ்யமாமவர்களுக்கு அவைதானே வந்து மேல்விழுமென்றாற்போலே இங்கும் இவர்கள் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தானே வந்து சேரும்.

---

* (பா) அபேக்ஷா. (க) தைத்தி - நாரா.

(உ) ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் - ௬௭.

பொருந்துதல் - சேருதல்; அதாவது - ஸ்வரூபாநுரூபத்வம். தேசு - மதிப்பு. ௩௨

அடையார்கமலத் தலர்மகள்கேள்வன், கையாழியென்னும்
படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும், ஒண்சார்ங்க வில்லும்
புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப் பூதலம் காப்பதற்கென்று
இடையே யிராமாநுச முநியாயின விந்நிலத்தே.

முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு. அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தில் சொல்லுகிறபடியே மநஸ்தத்வாதிகளுக்கு அபிமாநிகளாயிருக்கிற திருவாழிமுதலான திவ்யாயுதங்களினுடைய ப்ரஸாதத்தாலே இந்த்ரியஜயாதிகள் உண்டாகவேண்டியிருக்க எம்பெருமானாரை ஆஶ்ரயிக்கவே இவையெல்லா முண்டாமென்கிறது என்கொண்டென்ன; அந்த ஶ்ரீபஞ்சாயுதங்களும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக எம்பெருமானார் பக்கலிலே யாயின வென்கிறார். அதவா-அவையெல்லாம் லோகரக்ஷணார்த்தமாக எம்பெருமானாராய் வந்து திருவவதரித்தன வென்னவுமாம்.

இலைநெருக்கத்தையுடைத்தான தாமரையினுடைய பூவை ஜந்மபவநமாக வுடையளான பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருக்கையிலே வர்த்திப்பதாய் (க)"చలస్వరూపమత్యన్తజవేనాన్తరితానిలమ్ । చక్రస్వరూపం చ మనో ధత్తే విష్ణుః కరే స్థితమ్ - சலஸ்வரூபமத்யந்தஜவேநாந்தரிதாநிலம்। சக்ரஸ்வரூபஞ்சமநோ தத்தே விஷ்ணு: கரேஸ்த்திதம்" என்கிறபடியே மநஸ்தத்வாபிமாநியாயிருக்கிற திருவாழியென்று ப்ரஸித்தமான திவ்யாயுதத்தோடே (௨)"బిభర్తి యచ్చాసిరత్నమచ్యుతోఽత్యన్తనిర్మలమ్ । విద్యామయం తు యద్జ్ఞానమ్ - பிபர்த்தியச்சாஸிரத்நமச்யுதோத்யந்த நிர்மலம்। வித்யாமயந்து யத்ஜ்ஞாநம்" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபிமாநியான திருவாளும், (௩) "బుద్ధిరాస్తే గదారూపేణ మాధవే - புத்திராஸ்தே கதாரூபேண மாதவே" என்கிறபடியே புத்யபிமாநியாய் ரக்ஷணத்திலே பரந்திருக்கும் ஶ்ரீகதையும், (௪) "భూతాదిమిన్ద్రియాదించ ద్విధాహఙ్కారమీశ్వరః । బిభర్తి శఙ్ఖరూపేణ శార్ఙ్గరూపేణ చ స్థితమ్ - பூதாதிமிந்த்ரியாதிஞ்ச

(க) வி-பு-க-௨௨-௭௧. (௨) வி-பு-க-௨௨-௭௪.
(௩) வி-பு-க-௨௨-௭௩. (௪) வி-பு-க-௨௨-௭௦.

த்விதாஹங்காரமீஸ்வர:। பிபர்த்திசங்கரூபேண 'சார்ங்கரூபேணசஸ்த்திதம்'' என்கிறபடியே இந்த்ரியகாரணமான ஸாத்விகாஹங்காராபிமானியாயிருக்கிற விலக்ஷணமான ஸ்ரீசார்ங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய திருவில்லும், பூதகாரணமான தாமஸாஹங்காராபிமானியாய் மிகமுழங்குகைக்குறுப்பாம்படி புடைபெருத்து தர்சநீயமான ஸந்நிவேசத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், இந்தப்பூதலத்தை ரக்ஷிக்கைக்காகவென்று இந்தப் பூதலத்திலே எம்பெருமானார் பக்கலிலே ஆயின.

இவர்பக்கலிலேயாகையாவது - இவர் நினைவைக்கடாக்ஷித்து நின்று இவர் அதிகரித்தகார்யத்துக்கு ஸஹகரிக்கை. "அடையார்கமலம்'' என்று துடங்கி "புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கு'' என்று இந்நிலத்தே - இராமாநுசமுனி இடையே ஆயின'' என்றந்வயம். மற்றைப்பக்ஷத்தில் "அடையார்கமலம்'' என்று துடங்கி, புடையார்புரி சங்கமும் இந்த பூமியை ரக்ஷிக்க வேணுமென்று இந்த பூமி தன்னிலே நடுவே எம்பெருமானாராய்வந்து அவதரித்தனவென்கை. இத்தால், இவருடைய விரோதிநிரஸந ஸாமர்த்யத்தைப்பற்ற ஸ்ரீபஞ்சாயுதாவேசாவதாரமென்று ப்ரபாவகதநம்பண்ணினாராயிற்று.

அடை - இலை. படை - ஆயுதம். படர்தல் - பரம்புதல். ௫௫

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை, நினைப்பரிய
பலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை, என்பெய்வினைதென்
புலத்தில் பொறித்தவப்புத்தகச்சும்மை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பெறுத்தது, இராமாநுசன்றன் நயப்புகழே.

முப்பத்துநாலாம்பாட்டு. கலிதோஷாபிபூதமான ஜகத்தை ரக்ஷித்தமையைச் சொல்லி, இவரை யாஸ்ரயிப்பார்க்கு ஆத்மகுணாதிகள் தானே வந்து சேருமென்னுமத்தையும், இவருடைய ஆத்மகுணைத் பாதகத்வ ஹேதுவான ஸஹாயபலத்தையும் அருளிச்செய்தார் கீழிரண்டுபாட்டாலே; இப்பாட்டில், இப்படி கலிதோஷத்தைப்போக்கி லோகத்தை ரக்ஷித்தவளவிலும் எம்பெருமானார் குணங்கள் ப்ரகாசித்ததில்லை; என் கர்மத்தைக்கழித்தபின்பு வைலக்ஷண்யத்தைத் தரித்ததென்கிறார்.

எம்பெருமானாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான குணஜாதம், லோகத்தை அபிபவித்து ஹிம்ஸியாநின்றுள்ள ஹேயமான கலியை। மநஸ்

ஸாலேபரிச்சேதிக்க வரிதாயிருந்துள்ள பலத்தை, தேஜஸ்ஸகாசத்தில் திமிரம்போலே அபிபூதமாம்படி பண்ணின வளவிலும் ப்ரகாசித்ததில்லை; என்னாலே உண்டாக்கப்பட்ட பாபங்களை யமலோகத்திலே எழுதிவைத்த அந்த புஸ்தகபாரத்தை (௮)தஹித்த பின்பு ஔஜ்வல்யரூபமான வைலக்ஷண்யத்தைத் தரித்தது.

பிறங்குதல் - ப்ரகாசித்தல். தென்புலம் - யமபுரம். சும்மை - சுமை. பொறுத்தல் - தஹித்தல். நயம் - விருப்பம். ௧௪

நயவேனொரு தெய்வம் நானிலத்தே, சிலமானிடத்தைப்
புயலே யெனக் கவி போற்றிசெய்யேன், பொன்னரங்கமென்
மயலேபெருகு மிராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தா [னில்
ளயரேன், அருவினை யென்னை யெவ்வாறின்றடர்ப்பதுவே.

முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் உம்மளவில் செய்த விஷயீகாரத்தைப் பார்த்துக் கர்மமெல்லாம் கழிந்ததென்றீரேயாகிலும் ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கையாலே இன்னமும் அவை வந்து ஆக்ரமிக்கிலோவென்ன; இனி அவற்றுக்குவந்து என்னை அடருகைக்கு வழியில்லையென்கிறார்.

புறம்பொரு தெய்வத்தைவிரும்பேன்; இந்தலோகத்திலே சில க்ஷுத்ரமநுஷ்யரை "புயலே" என்று அவர்களுடைய ஔதார்யத்துக்கு மேகத்தையொப்பாகக் கவிசொல்லி ஸ்துதியேன்; ஸ்ப்ருஹணீயமான கோயிலென்னும் ப்ரஸங்கத்திலே காதல்மையல் அபிவ்ருத்த மாகாநிற்கு மெம்பெருமானாருடைய பரஸ்பரம் பொருந்திய பரமபூஜ்யமாய் போக்யமான திருவடிகளை விஸ்மரியேன்; ஆதலால், அறுக்கவரிதான கர்மங்கள் எவ்வழியாலே என்னை இன்று அடர்ப்பது? அப்ராப்த தேவதாப்ராவண்யமும் அஸேவ்யஸேவையும் அப்ராப்தவிஷய ஸ்ம்ருதியுமாயிற்று கர்மமடருகைக்குவழி; இவையொன்றுமெனக் கில்லாமையால் கர்மத்துக்கு என்னை யொருவழியாலும் அடர்க்கப்போகாதென்று கருத்து. "கவிபோற்றிசெய்யேன்" என்றவிது - "கவிசெய்யேன்" "போற்றிசெய்யேன்" என்று பிரித்து யோஜிக்கவுமாம். அப்போதைக்குக் கவிசெய்கையாவது - அவர்களைக் கவிபாடுகை. போற்றுகையாவது - கேவலம்புகழுகை. "நயவேன்" என்றது - விரும்பேனென்றபடி. புயல் - மேகம். மயல் - ப்ராந்தி. அயர்வு - மறப்பு. ௧௫

அடல்கொண்ட நேமிய னாருயிர்நாதன், அன்றாரணச்சொல்
கடல் கொண்ட வொண்பொருள் கண்டளிப்பப், பின்னும் கா
[சினியோர்
இடரின்கண் வீழ்ந்திடத்தானு மவ்வொண்பொருள் கொண்ட
[வர்பின்
படருங்குணன், எம்மிராமாநுசன்றன் படியிதுவே.

முப்பத்தாறும்பாட்டு. "இராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தாளயரேன்" என்றீர்; நாங்களும் இவரை ஆஶ்ரயிக்கும்படி இவர் தம்முடைய ஸ்வபாவமிருக்கும்படி சொல்லீரென்ன; அதையருளிச்செய்கிறார்.

விரோதிநிரஸந சக்தியையுடைத்தான திருவாழியையுடையனாய் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷியானவன், (க) * அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலனாய்க்கொண்டு அர்ஜுநன் சோகாவிஷ்டனானவன்று அவனை வ்யாஜீகரித்து, பெருங்கடலிலே மறைந்து கிடக்கும் பெருவிலையனான ரத்நங்கள்போலே வேதசப்தமாகிற ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி மறைந்துகிடக்கிற விலக்ஷணமான அர்த்தங்களை தர்சித்து ஸகல சேதநருடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸ்ரீகீதாமுகேந உபகரித்தருள, பின்னையும் பூமியிலுள்ளவர்கள் ஸம்ஸார து:கத்திலே அழுந்தி தரைப்பட, தாமும் முன்பு ஸர்வேஶ்வர னருளிச்செய்த அந்த விலக்ஷணமான அர்த்தத்தைக்கொண்டு இதுகைக்கொள்ளுமளவும் அவர்களைப் பின்தொடராநின்ற குணத்தையுடையரா யிருப்பாராய் எங்களுக்குத் தம்மை முற்றாட்டாகத் தந்த எம்பெருமானாருடைய ஸ்வபாவம் இது.

"ஆருயிர்நாதனென்றாரணச் சொல் கடல் கொண்டவொண்பொருள் கண்டளிப்ப" என்று பாடமானபோது, அடல் கொண்ட நேமியனான ஸர்வேஶ்வரனே ஆத்மாக்களுக்கு சேஷியென்று கொண்டு வேதத்தில் மறைந்து கிடக்கிற அர்த்தத்தை தர்சித்து ஸ்ரீகீதாமுகேந அருளிச்செய்ய என்று பொருளாகக்கடவது. அடல் - மிடுக்கு. காசினி - பூமி. இடரின்கண் என்றது - இடரினிடத்திலே என்கை. படி - ஸ்வபாவம். ௫௭

படிகொண்ட கீர்த்தி யிராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளம்,
குடிகொண்ட கோயிலிராமாநுசன் குணங்கூறும், அன்பர்

(க) கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்.

கடிகொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்துள்ளம் கனியும் நல்லோர்
அடிகண்டு கொண்டுகந்து, என்னையு மாளவர்க் காக்கினரே.

முப்பத்தேழாம்பாட்டு. இப்படி யிருக்கிற இவர் தம்மை நீர் தாம் அறிந்து பற்றினபடி யென்னென்ன; நானறிந்து பற்றினே னல்லேன், அவர் திருவடிகளிலே ஸம்பந்தமுடையவர்களோ உத்தேஸ்யரென்றிருக்குமவர்கள் என்னையுமங்குத்தைக்கு சேஷமாக்கினார்க ளென்கிறார்.

பூமியையடங்கக் கொண்டிருக்கும் கீர்த்தியையுடைத்தான ஸ்ரீ ராமாயணமாகிற(ஞ)பக்திஸாகரம்நித்யவாஸம்பண்ணுவதொருதிவ்ய ஸ்தாநமாயிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய குணங்களைப் பேசாநின்றுள்ள ப்ரேமயுக்தருடைய, பரிமளத்தையுடையதாய் ஶ்லாக்யமாய் போக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளிலே நெஞ்சுகலந்து ஸ்நேஹித்திருக்கும் விலக்ஷணரானவர்கள், இவ்வாத்மவஸ்துவும் அங்குத்தைக்கு சேஷமன்றோவென்றுகொண்டு இதினுடையபடியை தர்சித்து அந்தஸம்பந்தமே ஹேதுவாகவிரும்பி அங்கீகரித்துத் தங்களைப்போலே என்னையும் அவர்க்கு சேஷமாம்படி பண்ணினார்கள் ; ஆகையாலே நானறிந்து இவ்விஷயத்தைப்பற்றினேனல்லேன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சேர்க்கச்சேர்ந்தேனித்தனை யென்று கருத்து.

ஸ்ரீராமாயணத்தை பக்திஸாகரமென்றது. நிரவதிக பக்திஜநகத்வத்தாலே. கடி - மணம்.

௩௭ ஆக்கியடிமை நிலைப்பித்தனை, என்னையின்றவமே
போக்கிப்புறத்திட்ட தென்பொருளா முன்பு, புண்ணியர்தம்
வாக்கிற்பிரியா விராமாநுச நின்னருளின் வண்ணம்
நோக்கில் தெரிவரிதால், உரையாயிந்த நுண்பொருளே.

முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சேர்க்கும்போதும் அத்வேஷாதிகள் வேண்டுகையாலே, தத்ப்ரவாத்தகனான ஈஶ்வரனிறே இப்பேற்றுக்கடியென்று நினைத்து (க)“ஸ்ரீமந் நாராயணோ தேவ:- ஸாக்ஷாந்நாராயணோதேவ:” இத்யாதிப்படியே எம்பெருமானார் தம்மை ஈஶ்வரனாகப்ரதிபத்திபண்ணி, (உ)“இன்றென்னைப் பொருளாக்கி” என்கிறபாட்டிலே ஆழ்வாரருளிச்செய்தாற

(க) (உ) திருவாய் - ௧0 - அ - ௯.

போலே இவருமருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, இவர்களைமுன்னிட்டுத் தம்மை யங்கீகரித்தருளின எம்பெருமானாராகையாலே, இவர் திருமுகத்தைப்பார்த்து, இத்தனைநாள் இவ்வூரிலே நான் வர்த்திக்கச்செய்தே என்னை அங்கீகரியாதிருக்கைக்கும் இப்போது அங்கீகரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்று கேட்கிறாராகவுமாம்.

அநாதிகாலம்(௧)"ஈஶ்வரோஹம்-ஈஶ்வரோஹம்' என்றிருந்தவென்னைசேஷத்வத்துக்கிசையும்படியாக்கி அது தன்னைத் ததீயசேஷத்வகாஷ்டையளவும் செலுத்தி ஸ்த்திதிப்பித்தருளினீர்; இன்று இப்படி செய்யலாயிருக்கச்செய்தே பூர்வகாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமேபோக்கி பாஹ்ய விஷயங்களிலே தள்ளிவிட்டுவைத்தது என்ன நிமித்தமாக? தேவரீரை உள்ளபடியறிகைக்கீடான பாக்யாதிகருடைய வாக்குக்கு நித்யவிஷயமாயிருக்குமவரே! தேவரீருடைய க்ருபாப்ரகாரம் தர்சிக்குமளவில் துர்ஜ்ஞேயமாயிராநின்றது; இந்த ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை தேவரீர் தாமே அருளிச்செய்யவேணும். தெரிவரிதென்றது - விவேகிக்க வரிதென்றபடி. ௩௮

பொருளும் புதல்வரும் பூமியும், பூங்குழலாருமென்றே
மருள்கொண்டிளைக்கும் நமக்கு நெஞ்சே, மற்றுளார்தரமோ
இருள்கொண்ட வெந்துயர் மாற்றித் தன்னீறில் பெரும்புகழே
தெருளும் தெருள்தந்து, இராமாநுசன்செய்யும் சேமங்களே.

முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இப்படிகேட்டவிடத்திலும் ஒருமறுமாற்றமு மருளிச்செய்யக் காணாமையாலே அத்தைவிட்டு, செய்த உபகாரங்களை அநுஸந்தித்து ப்ரீதியாலே தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து, நமக்கெம்பெருமானார் செய்யும் ரக்ஷைகள் வேறுசிலர் செய்யுமளவோ? என்கிறார்.

அர்த்தமும் புத்ரர்களும் க்ஷேத்ரமும் தாரங்களும் என்றிவற்றையே விரும்பி அறிவுகெட்டு அவஸந்நராய்ப்போருகிற நமக்கு அஜ்ஞாநயுக்தமான க்ரூரதுக்கங்களை நீக்கித் தம்முடைய நித்யமாய் நிரவதிகமான கல்யாணகுணங்களையே அறியும்படியான அறிவைத்தந்து எம்பெருமானார் செய்யும் ரக்ஷைகள், நெஞ்சே! மற்றுண்டானவர்கள் செய்யுமளவோ?

---

(௧) கீதை - ௧௬ - ௧௪.

பூம்குழல் - அழகியகுழல்; பூவையுடைத்தான குழலென்னவு மாம். மருள் - அறிவுகேடு. சேமம் - ரக்ஷை. தரம் - ஒப்பு. மற்று ளார்தரமோ'' என்றது-மற்றுள்ளாரோ டொப்பாமோ வென்றபடி.

சேமநல்வீடும் பொருளும் தருமமும், சீரியநற்
காமமு மென்றிவை நான்கென்பர், நான்கினும் கண்ணனுக்கே
யாமதுகாம மறம்பொருள்வீடிதற்கென் றுரைத்தான்
வாமநன் சீலன், இராமாநுசனிந்த மண்மிசையே.

நாற்பதாம் பாட்டு. எம்பெருமானர் தமக்குச் செய்த உபகாரங் களை யருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் லோகத்துக்குச் செய்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து வி(ஸ்)த்தராகிறார்.

இத்தலையில் அர்த்தித்வாதி நிரபேக்ஷமாகத் தாமேவந்துபகரிக் கைக்குஸ்ரீவாமநதுல்யசீலரானஎம்பெருமானர்,(க)''ధర్మార్థ కామమో క్షాఖ్యాః పురుషార్థ ఉదాహృతాః - தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்யா: புருஷார்த்த உதாஹ்ருதா:'' என்கிறபடியே க்ஷேமரூபமாய் விலக்ஷ ணமாயிருந்துள்ள மோக்ஷமும் அர்த்தமும் தர்மமும், இவைபோ லே அங்கதயா புருஷார்த்தமாயிருக்கையன்றிக்கே ஸ்வயம் புருஷா ர்த்த மாகையாலே சீரியதாய் விலக்ஷணமாயிருந்துள்ள காமமும் என்றுகொண்டு இவை நாலும் புருஷார்த்தமாக ப்ராமாணிகர் சொ ல்லுவர்கள்; இவைநாலிலும், காமமாவது-ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத் திலே உண்டாமது; தர்மமும் அர்த்தமும் மோக்ஷமுமாகிற இவற்றில் தர்மமானது(உ)''ధర్మేణ పాపమపనుదతి-தர்மேண பாபமபநுததி'' என் கிறபடியே ஏதத்விரோதிபாபக்ஷய ஹேதுவாகையாலும், அர்த்தம் தாநாதிமுகத்தாலே அதுக்குபகாரகமாகையாலும்,மோக்ஷம் ததபிவ் ரு(த்)த்தி ஹேதுவாகையாலும், அவை மூன்றும் காமசப்தவாச்ய மான பகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மத்தனையென்று இந்தப் பூமியிலே அருளிச்செய்தார்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக இவ் வர்த்தத்தை இப்படி உபகரித்தருளுவதே! என்று கருத்து.

''வாமநன்சீலர'' என்று பாடமானபோது, பூர்வோக்தப்ரக்ரி யையாலே புருஷார்த்தத்தை நிர்ணயித்து,இப்புருஷார்த்தத்தை லபி

(க) (உ)

க்கவேண்டுமிடத்தில் வருந்தவேண்டுவதில்லை, எளிதாகப் பெறலாமென்னுமிடத்தைத் தர்சிப்பிக்கைக்காக இத்தலையில் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக வந்து கலக்குமவன் காணுங்கோளென்று ஸ்ரீவாமநனுடைய ஸ்வபாவத்தை யருளிச்செய்தாரென்கை. இதிலுங்காட்டில் பூர்வயோஜனைக்கு சப்தஸ்வாரஸ்யமும் அர்த்த கௌரவமுமுண்டு.

மண்மிசை யோனிகள்தோறும் பிறந்து, எங்கள் மாதவனே
கண்ணுற நிற்கிலும் காணகில்லா, உலகோர்களெல்லாம்
அண்ண லிராமாநுசன் வந்து தோன்றிய வப்பொழுதே
நண்ணரு ஞானந் தலைக்கொண்டு, நாரணற் காயினரே.

நாற்பத்தோராம்பாட்டு. இப்பாட்டில் எம்பெருமானாருபதேசத்தாலே லோகந்திருந்தினபடியைக்கண்டு, ஸர்வேஶ்வரன் அநேகாவதாரங்கள் பண்ணித் தன்னைக் கண்ணுக்கிலக் காக்கினவளவிலும் காணமாட்டாத லௌகிகரெல்லாம் எம்பெருமானார் காலத்திலே யதாஜ்ஞாநம்பிறந்து பகவதீயரானார்களென்கிறார்.

(க)"எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்கிறபடியே பூமியிலே மநுஷ்யதிர்யகாதியோனிகள்தோறும் அவதரித்து நமக்கு நாதனான ஶ்ரிய:பதியே(உ)"సమాంసచక్షురభివీక్షే తేతమ్-நமாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதேதம்" என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்குவிஷயமாக்கிக்கொண்டு நிற்கிலும் இவன் நமக்கு சேஷியென்று தர்சிக்கமாட்டாத லௌகிகரெல்லாரும், ஆஶ்ரிதருடைய இழவுபேறுகள் தம்மதாம்படியான ஸ்வாமித்வப்ராப்தியையுடையரான எம்பெருமானார்வந்து பாஷ்யகரணாதிகளாலே ப்ரகாசரான அக்காலத்திலே ஸ்வயத்நத்தாலே துஷ்ப்ராபமான ஜ்ஞாநமானது அதிசயித்து, ஸகல சேதநாசேதநங்களும் ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே நாராயணனென்னும் திருநாமத்தையுடையவனுக்கு சேஷமானார்கள்.

தோன்றல்-ப்ரகாசித்தல். அதவா-"தோன்றியவப்பொழுதே" என்றது-ஆவிர்ப்பவித்தவப்பொழுதே யென்னவுமாம். அந்தப்பக்ஷத்திலும் அப்பொழுதே என்றது-அவதரித்தருளின அக்காலத்திலேயென்றபடி; அல்லது தக்ஷணத்திலே யென்னவொண்ணாதிறே. கண்ணுறநிற்கையாவது-சக்ஷுர்விஷயமாக நிற்கை. ஞானம்தலைக்கொள்ளுகையாவது-ஜ்ஞாநமதிசயிக்கை. சக

(க) திருவிருத்தம் - க. (உ)

ஆயிழையார் கொங்கைதங்கு மக்காத லளற்றழுந்தி,
மாயுமென்னாவியை வந்தெடுத்தானின்று, மாமலராள்
நாயக னெல்லாவுயிர்கட்கும் நாத னரங்கனென்னும்
தூயவன், தீதிலிராமாநுசன் றொல்லருள் சுரந்தே.

நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. பகவதவதாரங்களில் திருந்தாதவர்களெல்லாரும் எம்பெருமானாருடைய அவதாரத்தாலே திருந்தினார்களென்றார் கீழ்; விஷயப்ரவணனாய் நசித்துப் போகிறவென்னைத் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே வந்து எடுத்தருளினாரென்று தம்மை விஷயீகரித்தபடியை யநுஸந்தித்துத்தலை சீய்க்கிறாரிதில்.

ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணங்கராகங்களாலே தேஹதோஷம் புறந்தோற்றாதபடி மறைத்து சேதநரைமோஹிப்பிக்குமவர்களாகையாலே தங்களுக்கு அநுரூபமாகத்தெரிந்து பூணப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையராய் அதுவே நிரூபகமாக விருக்கும் ஸ்த்ரீகளுடைய ஸ்தநத்துக்கு அவ்வருகு ஒன்றில் போகாததாய் வாக்குக்கு நிலமல்லாதபடி கைகழிந்திருக்கிற ப்ராவண்யமாகிற அளற்றிலே அழுந்தி நசித்துப்போகிற என்னாத்மாவை, அளறுபாய்ந்து முடியத்தேடுகிறவர்களை விரகறியும் தார்மிகர்வந்தெடுக்குமாபோலே ஶ்ரியஃபதியான பெரியபெருமாளே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷியென்று உபதேசியாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநசக்தியையுடையராய்,இப்படி உபதேசிக்குமிடத்தில் க்யாதிலாபாத்யபோக்ஷரூப தோஷரஹிதரான எம்பெருமானார், தம்முடைய ஸ்வாபாவிக்க்ருபை கிளர்ந்து அந்த க்ருபாப்ரேரிதராய்வந்து இன்று எடுத்தருளினார். இப்படிசெய்தருளுவதே! என்று கருத்து.

ஆய்தல்-தெரிதல். இழை-ஆபரணம். அக்காதலென்று-அதினுடைய ஹேயதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். மாய்தல்-நசித்தல்.

சுரக்கும் திருவுமுணர்வும், சொலப்புகில் வாயமுதம்
பரக்கு மிருவினை பற்றறவோடும், படியிலுள்ளீர்
உரைக்கின்றன னுமக்கியானறஞ்சீறு முறுகலியைத்
துரக்கும் பெருமை, இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே.

நாற்பத்துமூன்றாம் பாட்டு, இப்படி தம்மை விஷயீகரிக்கையால் வந்த ப்ரீதியாலே லௌகிகரைப் பார்த்து, எல்லாரும் எம்பெருமானார் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள், உங்களுக்கெல்லா நன்மையுமுண்டாமென்கிறார்.

எம்பெருமானுர் திருவவதரித்தருளுகையாலே (க) "விச்வம்பராபுண்யவதீ - விஶ்வம்பராபுண்யவதீ" என்கிறபடியே, பாக்யவதியாயிருக்கிற பூமிக்குட்பட்டவர்களே! *நிஶ்சிதமாக அநுபவத்தாலே கைகண்டநான், இதில் வாசியறியாமல் இழந்திருக்கிற உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். தர்மமென்பதொன்று கடையாடஸ்ஹியாதே ப்ரபலமாயுறைத்து நிற்கிற கலியை, தம்முடைய ஸம்பந்தமுள்ள விடத்திலே நில்லாதபடி ஓட்டிவிடும் ப்ரபாவத்தையுடையரான எம்பெருமானுருடைய திருநாமோச்சாரணத்தைப் பண்ணுங்கோள். பக்தியாகிற ஸம்பத்தும் ஜ்ஞாநமும் மேன்மேலும் வர்த்திக்கும்; (உ) "என்றக் காலண்ணிக்குமமுதூறும்" என்னுமளவன்றிக்கே சொல்லத்துடங்கின போதே வாக்கிலே ரஸம்பிறக்கும்; அநுபவவிநாஶ்யமாதல் ப்ராயஶ்சித்த விநாஶ்யமாதல் செய்யாத மஹாபாபங்கள் தானேயஞ்சி ஸவாஸநமாக விட்டு ஓடும்.

(ந) "தனிசீர்வண்ணம் தாம் கெடவரினே குறுகிய விகரமும் குற்றியலுகரமும் அளபெடையாவையும் அலகியல்பிலவே" என்கிற ந்யாயத்தாலே "உரைக்கின்றன னுமக்கியான் அறம் சீறுமுறுகலியை" என்கிற பாதத்தில் "உமக்கியான்" என்கிறவிடத்தில் ககரத்தின்மேலேறின இகரம் குற்றியலிகரமாகையாலே வண்ணம் கெடாமைக்குக் கழித்து உடலெழுத்தான ககரத்தைக் கீழோடே யொன்றுவித்துப் பூர்வோத்தரபாதங்களுக்கு ஒக்கப் பதினேழெழுத்தாக்கி யெண்ணக்கடவது. (ச) "என் முடியாதெனக் கியாதேயரியது" என்று ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியிலும் இப்படி ப்ரயோகிக்கப்பட்டிதிறே. ஆகையாலே மஹாகவி ப்ரயோகங்கள் இப்படி வரக்கடவதாயிருக்கும். சந

சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும், சுருதிகள்நான்குமெல்லை
யில்லா வறநெறி யாவும் தெரிந்தவன், எண்ணரும்சீர்
நல்லார்பரவு மிராமாநுசன் திருநாமம்நம்பிக்
கல்லாரகலிடத்தோர், எது பேறென்று காமிப்பரே.

நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. இப்படி உபதேசித்த விடத்திலும் ஒருவரும் இதில் மூளாமையாலே அவர்களுடையபடியை அநுஸந்தித்து இன்னாதாகிறார்.

(க) * (பா) சரதமாக.

(உ) கண்ணிநுண் - க. (ந) (ச)

விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ளார் புருஷார்த்தம் எதென்று இச்சியாநிற்பர்கள்; சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அத்விதீயமாய் இயலிசைநாடக ஸம்பந்தத்தாலே மூன்றுவகைப்பட்டிருந்துள்ள தமிழும் ருகாதி சதுர்வேதங்களும் அஸங்க்யேயமான தர்மமார்க்கங்களான ஸகலமும் அலகலகாக ஆராய்ந்திருக்குமவராய், எண்ணப்புக்கால் எண்ணித்தலைக்கட்டவரிதான கல்யாணகுணங்களையுடையராய், ஸத்துக்களுடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அடைவுகெட ஏத்தும்படியாயிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை, நான் சொன்ன வார்த்தையை விஸ்வஸித்துக் கற்கிலர்கள். ஐயோ! இவர்களளவிருந்தபடி யென்னென்று கருத்து.

எண்ணருஞ்சீரென்கிறவிது நல்லார்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். நம்புதல் - விருப்பமுமாம். ௪௪

பேறொன்று மற்றில்லை நின்சரணன்றி, அப்பேறளித்தற்
காறொன்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி, என்றிப்பொருளைத்
தேறுமவர்க்கு மெனக்கு முனைத்தந்த செம்மை சொல்லாற்
கூறும்பரமன்று, இராமாநுச மெய்ம்மை கூறிடிலே.

நாற்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி விமுகராயிருந்த சேதநரிலே அந்யதமராயிருந்த தம்மை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்துத் தம்திருவடிகளைப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று விஸ்வஸித்திருக்கும்படி பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, தேவரீர் செய்தருளின உபகாரம் வாசகமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதென்கிறார்.

தேவரீர் திருவடிகளை யொழிய வேறு ப்ராப்யமொன்றுமில்லை; அந்த ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கும் அத்திருவடிகளையொழிய வேறு உபாயம் ஒன்றுமில்லை என்று இவ்வர்த்ததத்வத்தை தத்வயாதாத்ம்யஜ்ஞாநத்தாலே விஸ்வஸித்திருக்குமவர்களுக்கும் அதில் விஸ்வாஸஹீநனான வெனக்கும் ஒரு வாசிபாராதே தேவரீரை உபகரித்தருளின நேர்சொல்லால் உண்மை சொல்லில் வாசா வ்யவஹரிக்கைக்கு சக்யமாகிறதில்லை. அநுஸந்தித்துக் குமிழ்நீருண்டுபோமித்தனையென்று கருத்து.

“சொல்லால்கூறும் பரமன்று” என்றது வாசகமிட்டுச் சொல்லும்படி (?) பரிக்கத்தக்க தன்றென்கை. செம்மை-செவ்வை. தேறுதல் - விஸ்வஸித்தல். ௪௫

கூறும் சமயங்களாறும் குலையக், குவலயத்தே
மாறன் பணித்த மறை யுணர்ந்தோனை, மதியிலியேன்
தேறும்படி யென் மனம் புகுந்தானைத் திசையனைத்தும்
ஏறுங் குணனை, இராமாநுசனை யிறைஞ்சினமே.

நாற்பத்தாறும்பாட்டு. எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து அதுக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே வணங்குகிறார்.

(க)"விளம்பும் ஆறுசமயமும்" என்கிறபடியே சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லாநிற்கு மத்தனை போக்கி ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்கள் ஆறும் சிதிலமாய்ப்போம்படியாக, அவ்வவஸமயங்கள் தன்னரசாக நடத்தின இத்தேசத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழியை ஸாக்ஷாத்கரித்தருளினவராய், ப்ரமாணகதிகளாலே தர்சித்து விஸ்வஸிக்கைக் குறுப்பான ஜ்ஞாநமில்லாத நான் கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னபடியே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தாமே யென்று விஸ்வஸித்திருக்கும்படி என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தருளினவராய், இப்படிகளாலே ஸர்வதிக்குக்களிலும் ப்ரஸித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையரான எம்பெருமானாரை இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று வணங்கினோம். ௪௭

இறைஞ்சப்படும் பரனீச னரங்கனென்று, இவ்வுலகத்
தறம்செப்பு மண்ண லிராமாநுசன், என் னருவினையின்
திறம்செற் றிரவும் பகலும் விடாதென்றன் சிந்தையுள்ளே
நிறைந்தொப்பறவிருந்தான், எனக் காரும் நிகரில்லையே.

நாற்பத்தேழாம்பாட்டு. "மதியிலியேன் தேறும்படி யென்மனம் புகுந்தான்" என்றார் கீழ்; லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு தத்வஸ்திதியையருளிச்செய்து பகவத்ஸமாஶ்ரயணருசியை ஜநிப்பிக்குமவர் தம்மளவில்பண்ணின விசேஷவிஷயீகாரத்தை யநுஸந்தித்து இப்படி விஷயீகரிக்கப்பெற்ற வெனக்கு ஸத்ருசரில்லையென்கிறாரிதில்.

ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாக வேதாந்த ப்ரஸித்தனான ஸர்வஸ்மாத்பரன் அநந்தசாயித்வாதிகளாலே ஈஶ்வரத்வம் தோற்றவந்து கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளென்று அதர்மாநு

(க) திருவாய் - ௪ - ௰ - ௬.

ஸாரியான இந்த லோகத்திலே ஸாக்ஷாத்தர்மத்தை அருளிச்செய்யு மவராய், ஆஶ்ரிதரிழவுபேறுகள் தம்மதாம்படியான ஸம்பந்தத்தை யுடையராயிருக்கிற எம்பெருமானார், என்னுடைய அநுபவத்தா லும் ப்ராயஶ்சித்தத்தாலும் போக்கவரிய கர்மஸமூஹத்தை நிரஸி த்து (க) "அல்லு நன்பகலு மிடைவீடின்றி" என்கிறபடியே திவா ராத்ர விபாகமற இடைவிடாதே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே பூர்ணராய்க்கொண்டு இவ்விருப்புக்கு ஸத்ருசமில்லையென்னும்படி எழுந்தருளியிருந்தார். ஈத்ருசவிஷயீகார பாத்ரமான வெனக்கு ஒருவரும் ஸத்ருசரில்லை. திறம்-ஸமூஹம் நிகர்-ஒப்பு. சஎ

நிகரின்றிநின்ற வென்னீசதைக்கு, நின்னருளின்கணன்றிப்
புகலொன்று மில்லை யருட்கு மஃதேபுகல், புன்மையிலோர்
பகரும் பெருமை யிராமாநுச இனி நாம் பழுதே
யகலும் பொருளென், பயனிருவோ முக்குமானபின்னே.

நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு. "எனக்காரும் நிகரில்லை" என்றுஇவர் சொன்னவாறே எம்பெருமானாரிவரைப் பார்த்து, நீர் நம்மைவிட்டு வேறொருவிஷயத்தை அவலம்பித்தல், நாம் உம்மைவிட்டு வேறொரு விஷயத்தை விரும்புதல் செய்யில் இந்த ஹர்ஷம் உமக்கு நிலைநிற்க மாட்டாதேயென்ன; என்னுடைய நைச்யத்துக்கு தேவரீர்க்ருபை யும் அந்த க்ருபைக்கு என்னுடைய நைச்யமுமொழியப்புகலில்லையா யிருக்க வ்யர்த்தமே நாம் இனி அகலுகைக்குக் காரணமென்னென் கிறார்.

இந்தப் பூமியில் ஆத்மகுண ராஹித்யத்தாலும் அநாத்மகுண (ஞ) பாஹுள்யத்தாலும் வந்ததண்மையையுடையவர்களைத் தனித் தனியே ஆராய்ந்து பார்த்தால் என்னைப்போல் ஆத்மகுண லவலேச ரஹிதராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணரா யிருப்பார் ஒருவருமில்லா மையாலே உபமாநரஹிதமாய்க் கொண்டுநின்ற என்னுடைய நீச தைக்கு, அந்நீசதைதானே பச்சையாகவங்கீகரிக்கும் தேவரீருடைய க்ருபையினிடத்திலொழிய ஒதுங்கநிழல் ஒன்றுமில்லை; அந்த க்ருபை தனக்கும், எத்தனையேனும் தண்ணியரே அநுத்தமபாத்ர மாகை யாலே என்னுடைய நீசதையொழியப் புகலில்லை; அஸ்ப்ருஷ்டதோ ஷகந்தரானவர்கள்பேச்சுக்குவிஷயமான ப்ரபாவத்தையுடையவரே!

(க) திருவாய் - க - சO - அ.

எனக்கு ஸ்வரூபலாபமாய் தேவரீருக்கு குணலாபமாய் இப்படி நமக்கிருவர்க்கும் ப்ரயோஜநமான பின்பு இது அறிந்திருக்கிற நாம் மேலுள்ளகாலம் வ்யர்த்தமே அகலுகைக்குக் காரணமென்? அகலுகைக்கு ஹேதுவில்லையென்று கருத்து. சஅ

ஆனது செம்மை யறநெறிபொய்ம்மை, அறுசமயம்
போனது பொன்றி யிறந்தது வெங்கலி, பூங்கமலத்
தேனதிபாய் வயல்தென்னரங்கன் கழல் சென்னிவைத்துத்
தானதில் மன்னும், இராமாநுச னித்தலத்துதித்தே.

நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு தம்திருவுள்ளத்திலுள்ளே நிரந்தரவாஸம்பண்ணியருளுகிற மஹோபகாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த ப்ரீதியையும் அந்த ப்ரீதியினுடைய அஸ்தைர்யஹேதுவில்லாமையையும் அருளிச்செய்தார் கீழிரண்டுபாட்டாலே; இதில், அவர் திருவவதரித்தருளின பின்பு லோகத்துக்குண்டான ஸம்ருத்தியை யநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

அழகிய தாமரைப்பூக்களிலுண்டானதேனாகிற ஆறு விளைநீராகப் பாயாநின்றுள்ள வயல்களையுடைத்தாய், திருச்சோலைகளும் திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருமாளிகைகளுமான ஸமுதாய சோபையாலே தர்சநீயமாயிருக்கிற கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரிய பெருமாளுடைய திருவடிகளை சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு தாம் அதிலே நித்யஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணாநின்றுள்ள எம்பெருமானார் இந்த ஸ்த்தலத்திலே அவதரித்தருளி, வைதிகமாகையாலே செவ்விதாயிருந்துள்ள தர்மமார்க்கம் முன்பு அழிந்துகிடந்தது மீண்டுமுண்டானது; வேதபாஹ்யமாகையாலே அயதாவான ஷட்ஸமயமும் முடிந்துபோயிற்று; வைதிக தர்மம் தலைசாய்ந்து பாஹ்யஸமயம் மேலிடுகைக்குடலான க்ரூரமான கலியுகமானது (க) "கலியுங்கெடும்" என்கிறபடியே நசித்தது; இவர் அவதரித்தருளினபின் லோகத்துக்குண்டான ஸம்ருத்தியிருந்தபடியென்! என்று கருத்து.

பொன்றுதல்-முடிதல். "பொன்மையறுசமயம்" என்று பாடமானபோது, வேதபாஹ்யத்வேந பொல்லாதாயிருக்கிற ஷட்ஸமயமென்றபடி. சகூ

(க) திருவாய் - ரு - உ - க.

உதிப்பன வுத்தமர்சிந்தையுள், ஒன்றலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறி நடப்பன, கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்த வென் புன்கவிப்பாவினம்பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலை நாதன், இராமாநுசன் றன்னிணையடியே.

ஐம்பதாம்பாட்டு. "தென்னரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத் தானதில்மன்னும்" என்று எம்பெருமானாருக்குப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தை அநுஸந்தித்தார் கீழ்; அந்த ப்ரஸங்கத்திலே தமக்கு உத்தேஶ்யமான எம்பெருமானார் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து தத்ஸ்வபாவாநுஸந்தாநத்தாலே வி(ஹ்வ)த்தராகிறார் இதில்.

(க) "திசையனைத்து மேறுங்குணன்" என்கிறபடியே ஸர்வதிக்கிலும் பரவியிருப்பதாய் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே பழையதாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களையுடையராய், யதிகளுக்குத் தலைவராய், நாதபூதராயிருக்கும் எம்பெருமானாருடைய சேர்த்தியழகையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருவடிகளானவை, அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருக்கும் உத்தமாதிகாரிகளுடைய திருவுள்ளங்களிலே (உ) "எல்லையில் சீரிளநாயிறிரண்டுபோல்" என்கிறபடியே ஆதித்யனுதித்தாற்போலே ப்ரகாசியாநிற்கும் தன்மையையுடையன; பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளான ப்ரதிபக்ஷபூதருடைய ஹ்ருதயமானது (பீ) பீதமாய் அந்த பயாக்நியாலே பரிதபிக்கும்படி பரஸ்பரம் மாறியிட்டு நடவாநிற்கும் தன்மையையுடையன; ஸம்ருத்தமாய் ப்ரபலமாயிருந்துள்ள தோஷங்களெல்லாம் சேர அழுத்திவைக்கப்பட்ட என்னுடைய புல்லிய கவிகளாகிற(ஙு)சந்தஸ்ஸமூஹத்தை அணிந்துகொண்டன. இவற்றினுடைய தன்மையிருக்கும்படி யென்னென்று கருத்து.

இனத்தின்வகையான கலித்துறையாகையாலே "பாவினம்" என்கிறாராகவுமாம். ஒன்றலர்-சத்ருக்கள். பாவுதல்-பரம்புதல். டுo

அடியைத்தொடர்ந்தெழு மைவர்கட்காய்,அன்றுபாரதப்போர்
முடியப் பரிநெடுந்தேர்விடுங்கோனை, முழுதுணர்ந்த
அடியர்க்கமுத மிராமாநுச னென்னையாளவந்திப்
படியில் பிறந்தது, மற்றில்லை காரணம் பார்த்திடிலே.

(க) சக. (உ) திருவாய் - அ - ௫ - ௫.

ஐம்பத்தோராம்பாட்டு. எம்பெருமானார் இந்த லோகத்தில் அவதரித்தருளிற்று என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக, வேறொரு ஹேதுவுமில்லை யென்கிறார்.

(௧) "కృష్ణాశ్రయాః కృష్ణబలాః కృష్ణనాథాశ్చ పాణ్డవాః - க்ருஷ்ணாஶ்ரயா꞉ க்ருஷ்ணபலா꞉ க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா꞉" என்கிறபடியே திருவடிகளைப் பின்சென்று கர்வோத்தரரா யிருக்கிற பாண்டவர்களுக்காகத் தூர்வர்க்கமடைய அங்கே திரண்டு இவர்கள் தனிமைப்பட்டுத் தன்னையொழிய வேறுதுணையற்றிருக்கிறவன்று, (ஏ) பாரதஸமரத்திலே அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷம் முடியும்படி (௨) "ஆடிய மாநெடுந்தேர்" என்கிறபடியே குதிரைபூண்ட நெடியதேரை நடத்தின ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதம், ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநம் முதலான ஸர்வஸ்வபாவங்களையும் அறிந்து அவ்வவ ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுத்திருக்குமவர்களுக்கு போக்யபூதராயிருக்கும் எம்பெருமானார் இந்தப்பூமியிலே வந்து அவதரித்தது என்னை ஆளுகைக்காக; ஆராயில் வேறொருகாரணமில்லை.

எழுச்சி - கிளப்பம். அதாவது - "நாம் க்ருஷ்ணாஶ்ரயர்" என்கிற ஔத்தத்யம். படி - பூமி. ௫௧

பார்த்தா னறுசமயங்கள் பதைப்ப, இப்பார் முழுதும் [ந்து,
போர்த்தான் புகழ்கொண்டு புன்மையினே னிடைத்தான் புகு
தீர்த்தா னிருவினை தீர்த்தரங்கன் செய்ய தாளிணையோ
டார்த்தான், இவை யெம் மிராமாநுசன் செய்யு மற்புதமே.

ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு. "என்னையாளவந்திப்படியிற்பிறந்தது" என்று ஒருவராலுமாளவரியனை வென்னை ஆளுகைக்காக வந்தவதரித்தாரென்றீர்; இவர்தாமிப்படி அகடிதகடநாஸமர்த்தரோ வென்ன; அவர்செய்த அகடிதகடநங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

வேதபாஹ்யங்களான ஷட்ஸமயங்களும் நடுங்கும்படியாகக் கண்டார்; இந்தப் பூமியெங்கும் தம்முடைய திவ்யகீர்த்தியாலே மூடிவிட்டார்; அநாத்மகுணங்களை நிரூபகமாகவுடையனாயிருக்கிற என்பக்கலிலே என்னுடைய அர்த்தித்வாதி நிரபேக்ஷமாகத் தாமே

(௧) பாரதம். த்ரோண - ௧௮௫. (௨) திருவாய் - ௯ - ௮ - ௫,

புகுந்து, (க) "𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌿𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍- யத்ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநுபவேப்யநாஶ்யம்" என்கிறபடியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் தொலையாதென்னும்படியான மஹாபாபங்களைப் போக்கினர்; இப்படி பாபங்களைப்போக்கிப் பெரிய பெருமாளுடைய அழகிய திருவடிகளோடே ஸம்பந்தித்தார்; எங்களுக்கு நாதரான எம்பெருமானர் செய்தருளின ஆஶ்சர்யங்கள் இவை.

அற்புதம் - அத்புதம்; அதாவது - அகடிதகடநாப்ரயுக்தமான ஆஶ்சர்யம். பதைத்தல் - துடித்தல். போர்த்தல்-மூடுதல். இருமை-பெருமை. ஆர்த்தல்-பந்தித்தல். ருஉ

அற்புதன் செம்மை யிராமாநுசன், என்னை யாளவந்த
கற்பகம் கற்றவர் காமுறுசீலன், கருதரிய
பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுலகியாவும் பரனதென்னும்
நற்பொருள்தன்னை, இந்நானிலத்தே வந்து நாட்டினனே.

ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு. "பார்த்தானறுசமயங்கள் பதைப்ப" என்று பாஹ்யஸமயங்களைக் குலையப்பண்ணி இவ்விபூதியில் இவர் ஸ்த்தாபித்தவர்த்தமேதென்ன; ஸகலசேதநாசேதநங்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கே சேஷமென்கிற விலக்ஷணமான அர்த்தத்தை ஸ்த்தாபித்தருளினு ரென்கிறார்.

என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக நான் கிடந்தவிடம் தேடிவந்த பரமோதாரராய், அறிவுடையார் ஆசைப்படும்படியான ஸௌசீல்யத்தையுடையராய், அதிமாநுஷமான செயல்களைச் செய்கையாலே ஆஶ்சர்யபூதராய், ஆஶ்ரிதருடைய கௌடில்யத்தைப்பார்த்துக் கைவிடாதே நீரேறுமேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தம்மை யவர்களுக்கீடாக அமைத்துப் பரிமாறும் ஆர்ஜவகுணயுக்தரான எம்பெருமானர், நினைக்கப்புக்கால் நினைத்துத் தலைக்கட்ட அரிதாம்படி அஸங்க்யாதரான ஆத்மாக்களும், அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமாய் அஸங்க்யாதமாயிருக்கிற ஸகலலோகங்களும், ஸர்வஸ்மாத்பரனுக்கே சேஷம் என்கிற சீரிய அர்த்தத்தை, இந்தலோகத்திலே ஒருவர் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தாமேவந்து ஸ்த்தாபித்தருளினர்.

கற்பகத்தைக்காட்டில் இவர்க்கு விசேஷம்-அடிமை கொள்ளுகையும், இருந்தவிடம் தேடிவருகையும். காமுறுதல் - விரும்புதல்.

(க) வைகுண்ட. ஸ்த - ருகூ.